

Η. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
κας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
προνομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, (συνέχεια), μετάφρασις
I. I. Σκυλίση. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΜΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια),
μυθιστορία ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝ-
ΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχεια), μετάφρασις Δηλ. — ΑΛΗΘΗΣ
ΤΡΑΓΩΔΙΑ, διήγημα Εὐγενίου Σὺη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προκληρωτὰ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50

ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ.-χρυσῶν 15.

Ἐν Ῥωσίαις ρούβλια 6.

Μονάρχος τις ὑποστηρίζων τὴν κεφαλὴν τοῦ ἠκροῦτο μετὰ κατανύξεως αὐτόν. (σελ. 83).

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις I. I. Σκυλίση.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Μίαν ἡμέραν, θέλων νὰ κατασιγάσῃ τὰς
φρενείας ἐπιτιμήσεις μου κατὰ τοῦ πάθους
τοῦ ὁποῖον εἶχε πρὸς τὸ χαρτοπαίγιον,
ἐβόησε νὰ τὸ δικαιολογήσῃ.

— Ἡ χαρτοπαζία, μὲ λέγει μὲ τὴν πει-
στικὴν ἐκείνην στωμυλίαν ἣτις μὲ κατε-
ξουσίαζεν, εἶναι πάθος πολὺ δραστικώτε-
ρον τοῦ ἔρωτος. Καθὸ γονιμώτερον εἰς δρά-
ματα τρομερὰ, εἶναι καὶ μεθυστικώτερον,
εἶναι ἠρωϊκώτερον εἰς τὰς πράξεις τὰς συν-
τεινούσας πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ. Ὁμολογῶ
μὲν ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ εἶναι χαμερπῆς τὸ
φαινόμενον, ἀλλ' ἡ ζέσις τοῦ ὑπάρχει πα-
νίσχυρος, ἡ τόλμη ὑπερύψηλος, καὶ αἱ
θυσίαι τοῦ δὲν ἔχουν ὄρια. Πρέπει, Γιου-
λίττ, νὰ ζεύρῃς, ὅτι οὐδέποτε ἐμπνέουν

αἱ γυναῖκες τοιαύτην φρενίτιδα. Ὁ χρυ-
σὸς εἶναι δύνამις ὑπερτέρα τῆς ἰδικῆς των.
Συγκριτικῶς πρὸς τὴν ἰσχύον, τὴν θαρρα-
λεότητα, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἐπιμονὴν τοῦ
χαρτοπαίχτου, ὁ ἔραστής εἶναι ἀσθενὲς παι-
δί, οὐτινος αἱ προσπάθειαι εἶναι ἀξίαι οἱ
αἱ κτου. Πόσους ἀνθρώπους εἶδες νὰ θυσιάσῃ
εἰς τὴν ἐρωμένην των τὴν τιμὴν, τὸ ἀγα-
θὸν τοῦτο τὸ ἀνεκτίμητον, αὐτὴν τὴν ἀ-
νυπέρθετον ἀνάγκην, αὐτὸν τὸν ὄρον ὑπ-
άρξεως, ἀνευ τοῦ ὁποῖου στοχαζέται ἑκά-
στος ὅτι δὲν δύναται νὰ ᾔῃαι ἡ ὑπαρξίς

ἀνεκτὴ ; Ὀλιγίστους. Δὲν ἤκουσα νὰ προβαίῃ ἡ ἀφοσίωσις ἐπέκεινα τῆς θυσίας τῆς ζωῆς· καὶ ὅμως καθεκάστην βλέπω μὲν τὴν χαρτοπαίκτην νὰ θυσιάζῃ τὴν τιμὴν του καὶ νὰ ὑποφέρει τὴν ζωὴν του. Ὁ χαρτοπαίκτης εἶναι τραχύς, εἶναι σταθῆς· αὐτὸς καὶ θριαμβεύει ψυχρῶς καὶ πίπτει ψυχρῶς. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μεταβαίνει ἀπὸ τῶν ἐσχάτων τάξεων τῆς κοινωνίας εἰς τὰς πρώτας, καὶ πάλιν μετ' ὀλίγας ὥρας καταβαίνει εἰς τὰς ἐσχάτας, τοῦτο δὲ χωρὶς ν' ἀλλάξῃ σχῆμα ἢ ὄψιν. Ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, χωρὶς νὰ παραιτήσῃ τὴν θέσιν ὅπου τὸν δεσμεύει ὁ δαίμων τοῦ, διατρέχει ὅλας τὰς περιπετειάς τοῦ βίου, διέρχεται ὅλας τὰς καταστάσεις ὅσας παράγει ἡ τύχη ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τώρα, μὲν βασιλεύς, τώρα δὲ ἐπίκτης, δι' ἐνὸς ἄλματος ἀνέρχεται τὴν μεγίστην αὐτῆς κλίμακα, πάντοτε γαλήνιος, πάντοτε κύριος ἐκυτοῦ, πάντοτε ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς σθεναρῆς φιλοδοξίας του, πάντοτε παροτρυνόμενος ὑπὸ τῆς φλογερῆς δίψης ἧτις τὸν καταβιβρώσκει. Τί θὰ ἦναι μετ' ὀλίγον ; ἡγεμῶν ἢ δούλος ; Πῶς θὰ ἐξέλθῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄντρον ; γυμνὸς ἢ συγκύπτων ὑπὸ τὸ βῆρος τοῦ χρυσοῦ ; Ἀδιάφορον αὖριον θὰ ἐπανέλθῃ νὰ κάμῃ ἐκ νέου περιουσίαν· ἢ νὰ τὴν χάσῃ, ἢ νὰ τὴν τριπλασιάσῃ. Τὸ μόνον ἄδύνατον εἰς αὐτὸν εἶναι ἡ ἀνάπαυσις· εἶναι ὡς τὸ πτηνὸν τῶν τρικυμιῶν· δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζῆσθαι χωρὶς κύματα ἐξωρισμένα καὶ ἀνέμους μαινομένους. Τὸν κατηγοροῦν ὅτι ἀγαπᾷ τὰ χρήματα ; τόσον ὀλίγον τὰ ἀγαπᾷ, ὥστε τὰ ρίπτει μὲ πλήρεις χεῖρας. Αὐτὰ τὰ δῶρα τῆς κολάσεως οὔτε τὸν χρησιμεύουν, καὶ οὔτε τὸν χορταίνουν. Μόλις πλουτίζεται καὶ δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε ν' ἀφανισθῇ πάλιν, ὅπως πάλιν ἀπογευθῇ τὴν νευρικὴν ἐκείνην καὶ τρομερὰν συγκίνησιν, ἀνευ τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ τῶν εἶναι ἀνούσιος. Τί λοιπὸν εἶναι ὁ χρυσὸς εἰς τὰ ὄμματά του ; αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, ὅ,τι εἰς τὰ ἰδικά σου οἰκόκοι τῆς ἄμμου. Ἄλλ' ὁ χρυσὸς τὸν εἶναι ἐμβλημα τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κακῶν, ἄτινα ἐρχεται νὰ ζητήσῃ ἢ νὰ ἀψηφήσῃ. Ὁ χρυσὸς, εἶναι τὸ ἄθυρμά του, ὁ ἐχθρὸς του, ὁ Θεὸς του, τὸ ὄνειρόν του, ὁ δαίμων του, ἡ ἐρωμένη του, ἡ ποίησις του· εἶναι ἡ σκιά τὴν ὁποίαν κυνηγεῖ, προσβάλλει, σφίγγει καὶ πάλιν ἐπειτα τὴν ἀφίνει νὰ ἀποπετάξῃ, διὰ τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν αὐτὴν πάλιν, νὰ ἔλθῃ ἐκ νέου εἰς τὰ χεῖρα μὲ τὴν τύχην. Ὁρατοῦν εἶναι τοῦτο, πὲ βεβαιῶναι μὲν εἶναι μωρία καὶ δικαίως καταδικάζεται, διότι ἡ τοσαύτη ἐνέργεια ἀποβαίνει εἰς τὴν κοινωνίαν ἀκαρπὸς καὶ ἀνωφελῆς, καὶ διότι ὁ ἄνθρωπος ὅστις κατευθύνει τὰς δυνάμεις του πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν κλέπτει ἀπὸ τοῦς ὁμοίους του ὅ,τι καλὸν ἐδύνατο νὰ τοῦς κάμῃ, ἂν δὲν ἦτο τόσον φιλαυτός. Ἀλλὰ καταδικάζοντες μὴ τὸν καταφρονῆτε, ὡς εἶτε οἱ μέτριοι, οἱ μικροὶ ὀργανισμοί· οἱ ἀνίκανοι καὶ πρὸς καλόν, ὡς καὶ πρὸς κακόν. Τὸν κολοσσὸν θελήσεως τοῦτον, τὸν οὕτω παλαίοντα ἐντὸς θεελ-

λώδους πελάγους· πρὸς μόνην τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἀσκήσῃ τὴν ῥώμην του καὶ ταύτην νὰ ἀποβάλλῃ ἀπὸ τοῦ ἐκυτοῦ του, φαίτετε ὅταν θέλετε νὰ καταμετρήσητε. Αὐτὸν ἡ φιλαυτία προσωθεί εἰς τοὺς δεσμούς καὶ εἰς τοὺς κινδύνους, καθὼς δεσμεύει σὰς εἰς ἔργα ὑπομονῆς καὶ ἐπιτηδειότητος. Ἐγχετε ν' ἀριθμήσητε εἰς τὸν κόσμον πολλοὺς ἀνθρώπους ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ οὐδὲως φροντίζοντας περὶ ἐκυτῶν ; Ὁ χαρτοπαίκτης ἀπομανοῦται ἀνυποκρίτως, τίθησιν ἐκυτὸν κατὰ μέρος· διαθέττει τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον του, τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν τιμὴν του. Καταδικάζει ἑαυτὸν εἰς κακοπαθείας, εἰς μόχθους. Οἰκτεῖρετε τὴν πλάνην του, ἀλλὰ μὴ εἰς τὰ ἄδύτα τῆς ὑπεροψίας σας συγκρίνεσθε πρὸς αὐτόν, ὅπως ὑπεραίρεσθε σεῖς ταπεινοῦντες ἐκεῖνον. Τὸ ὀλέθριον παραδειγμὰ του ἃς σὰς χρησιμεύσῃ μόνον ὡς παρηγορία διὰ τὴν ἀβλαβῆ σας μηδαιμότητά.

— Καλέ, μὲ τί σοφίσματα, τὸν ἀπεκρίθη, τρέφεται ἡ καρδιά σου, ἢ μᾶλλον πόσον ἀσθενῆς εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἰδικός μου ; Ὁ χαρτοπαίκτης δὲν εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος ; Ὁ Λεωνῆ ! διατί, ἐνῶ τόσην ἔχεις δύναμιν, δὲν τὴν καταβάλλῃς ὅπως κατανικήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸς ὄφελος τῶν ὁμοίων σου ;

— Διότι, ὡς φαίνεται, ἀπεκρίθη μὲ πικρὰν εἰρωνείαν, ἐνόησα κακῶς τὴν ζωὴν· ἢ διότι ἡ φιλαυτία κακῶς μ' ἐσυμβούλευσε· καὶ ἀντὶ ν' ἀναβῶ εἰς πολυτελῆς θέατρον, ἀνέβην εἰς σκηνὴν ἐν ὑπαίθρῳ· ἀντὶ νὰ δοθῶ εἰς τὴν ἀπαγγελίαν πιθανῶν ἀρετῶν εἰς ἐπήκουον τοῦ κόσμου, καὶ νὰ διαδραματίζω πρόσωπα ἡρωικὰ εἰς τὰ θέατρά του, ἐπρόκρινα εἴτε χάριν διασκεδάσεως εἴτε χάριν ἐνισχύσεως τῶν μυῶνων μου νὰ κάμω κυβιστήματα ἐπικίνδυνα, νὰ χορεύω ἐπάνω εἰς τὸ σῦρμα. Καὶ πάλιν δὲ αὐτὴ μου ἡ σύγκρισις εἶναι ἀνεπιτυχῆς, διότι ὁ σκληροπαίκτης ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν κενοδοξίαν του καθὼς καὶ ὁ ἠθοποιὸς καὶ ὁ διδάσκων ἀπ' ἄμβωνος ὅσα φιλάνθρωπα· μόνος ὁ χαρτοπαίκτης δὲν ἔχει κενοδοξίαν· αὐτὸν οὔτε τὸν θαυμάζει κανεὶς, οὔτε τὸν χειροκροτεῖ, οὔτε τὸν φθονεῖ. Οἱ θριαμβοῖτου εἶναι, τόσον ἐφήμεροι καὶ τυχαῖοι, ὥστε κρίνονται ὡς ἀνάξιοι λόγου· τοῦναντίον μάλιστα ἡ κοινωνία τὸν καταμέμψεται, ὁ ὄχλος τὸν καταφρονεῖ, μάλιστα δὲ ὅταν χάνῃ. Ὁλη του ἡ ἀγυρτεία συνίσταται εἰς τὸ νὰ προσποιῆται ἀταραξίαν, νὰ πίπτῃ εὐσχήμως ἐνώπιον σωροῦ ἀνθρώπων ἐνδιαφερομένων εἰς τὸ παίγιον, καὶ οἵτινες οὔτε τὸν βλέπουν, ὡς εἶναι καὶ αὐτοὶ προσηλωμένοι εἰς τὸ συμφέρον των ! Ἄν εἰς τὰς ταχυπόρους ὥρας καθ' ἃς τὸν βοηθεῖ ἡ τύχη τέρπεται πως καὶ αὐτὸς νὰ θύῃ εἰς τὰς χυδαίας τῆς πολυτελείας ματαιότητάς, τοῦτο εἶναι ὁ φόρος του, φόρος ὅμως βραχύτατος, πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους ἀδυναμίας. Τάχιστα μέλλει νὰ θυσιάσῃ ἀνηλεῶς ταύτας τὰς παιδαριώδεις ἀπολαύσεις του, τὰς στιγμιαίας, εἰς τὸν ὄργανισμὸν ὅστις τοῦ καταβιβρώσκει τὴν ψυχὴν, εἰς αὐτὸν τὸν πυ-

ρετὸν τῆς κολάσεως, ὅστις δὲν ἐπιτρέπει οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ ζῆσθαι τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Αὐτὸς νὰ ἔχῃ κενοδοξίαν ! καὶ ποῦ τὸν μένει κυριό ! ἔχει ἄλλα καὶ ἄλλα νὰ κάμῃ· ἔχει νὰ βασανίσῃ τὴν καρδίαν του, νὰ φέρῃ τὴν κεφαλήν του εἰς χάος, νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ αἷμά του, νὰ τυρογυρίον του, νὰ καταστήσῃ προβληματικὴν τὴν ζωὴν του, νὰ ἀνοικοδομήσῃ, νὰ καταλύσῃ, νὰ στρεβλώσῃ, νὰ σχίσῃ εἰς βράχη, νὰ ριψοκινδυνεύσῃ ἄρδην, νὰ ἀνακτῆσθαι τεμάχιον πρὸς τεμάχιον, νὰ βάλῃ ἐντὸς τοῦ βαλαντίου του, νὰ ρίψῃ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐρώτησε τὸν ναύτην ἂν εἰμπορῇ νὰ ζῆσθαι εἰς τὴν ξηρὰν· ἐρώτησε τὸ πτηνὸν ἂν τέρπεται ἀνευ πτερυγῶν, καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου ἂν ὑποφέρει ζωὴν ἀνευ συγκινήσεων.

Ὡστε ὁ χαρτοπαίκτης δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὸν ἐνοχος· τοιοῦτος καθίσταται πάντοτε σχεδὸν ὡς ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς του καὶ ὡς ἐκ τῆς οἰκογενεῖας του τὴν ὁποίαν καταστρέφει καὶ ἀτιμάζει. Ἐπὶ θεσέ τον ὅμως τοιοῦτον ὁποῖος εἰμ' ἐγώ· μόνον, κατὰ μόνον εἰς τὸν κόσμον, ἀνευ συμπαθειῶν, ἀνευ συγγενειῶν ἀρκούντως στενῶν ὥστε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν, ἐλεύθερον, ἐγκαταλελειμμένον εἰς ἐκυτὸν, κορεσθέντα ἐξ ἐρωτός ἢ ἀπαθηθέντα, ὡς πολλάκις μὲ συνέβη, καὶ θὰ οἰκτεῖρης βεβαίως τὴν πλάνην του· θὰ τὸν λυπηθῇ, ὅτι δὲν ἐγεννήθη κράσεως αἱματώδους καὶ ματαιοδόξου, ἀλλὰ χολερικῆς καὶ συνεπιτυμένης.

Τάττουν τὸν χαρτοπαίκτην εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τῶν πειρατῶν καὶ ληστῶν. Ἐρώτησε τινὰς τῶν κυβερνήσεων, διατί λοιπὸν μέρος τῶν προσόδων των πορίζονται ἐκ τοιαύτης αἰσχρῆς πηγῆς ; Μόνας αὐτὰ εἶναι ἐνοχοὶ ὅτι παρέχουν χώραν εἰς τοιοῦτον ἀποτροπικὸν πειρασμὸν, τοιαῦτα ὀλέθρια καταφύγια εἰς τὴν ἀπόγνωσιν.

Καίτοι ὁ ἔρωξ τοῦ χαρτοπαίγνιου δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὸν αἰσχρὸς ὅσον τὰ πλεῖστα τῶν ἄλλων παθῶν, εἶναι ὅμως ὁ πάντων κινδυνωδέστατος, δριμύτατος, ἀκαταμάχητος, καὶ ἔχων τὰς οἰκτροτάτας τῶν συνεπειῶν. Σχεδὸν ἄδύνατον εἶναι εἰς τὸν χαρτοπαίκτην νὰ μὴ ἀτιμασθῇ μετὰ τινὰ ἔτη.

Τὸ κατ' ἐμέ, ἐξηκολούθησεν ἔτι μᾶλλον σκυθρωπάσας καὶ μὲ φωνὴν μετριωτέραν, ἀπρὸ ἐπὶ πολὺν χρόνον ὑπέφερα αὐτὴν τὴν ζωὴν τὴν μεστὴν ἀγωνίας καὶ σπαρχαμῶν μὲ ἡρωϊσμὸν ὄντως ἵπποτικόν, ὅστις ὑπῆρχεν ἡ βῆσις τοῦ χαρακτῆρός μου, ἐπὶ τέλους ὠλισθήσα εἰς τὴν διαφθοράν· ἡ ψυχὴ μου δηλαδὴ κατετρόβη ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς αὐτὴν τὴν ἀέναν πάλιν, καὶ οὕτως ἔχασα τὴν στωικὴν δύναμιν δι' ἧς ἐστεργα τὰς ἀποτυχίας, ὑπέμενα τὰς στερήσεις καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ αὐτῇ πενίᾳ, ἐπιχείρουν μὲ ὑπομονὴν νὰ σχηματίσω ἐκ νέου περιουσίαν, ἐξ ἐνὸς ὀβολοῦ ἐνίστε, ἀνέμενα, ἡλιπίζα, προσβαίνα μὲ φρόνησιν βῆμα πρὸς βῆμα, καὶ κατηνάλισκα ὀλόκληρον μῆνα πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν ἔχθρα ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. Τοιοῦτος ὑπῆρξεν

βίος μου χρόνον πολύν. Ἄλλ' ἀποκαμών τέλος νὰ ὑποφέρω, ἐστράπην παρὰ τὴν θέλησίν μου, παρὰ τὴν ἀρετὴν μου — διότι, χρεῖα νὰ εἶπω καὶ τοῦτο, ἔχει τὴν ἀρετὴν του καὶ ὁ χαρτοπαίκτης; — εἰς ἐξέυρεσιν ἄλλων μέσων, ὅπως ἀνακτήσω ταχιστα ὅσα ἔχασα. Ἐδανείσθην ὅπως πάλιν παίξω καὶ ἔκτοτε ἠφανίσθην πλέον κατὰ κράτος.

Κατ' ἀρχάς, πᾶσχει τις σκληρῶς βλέπων ἑαυτὸν εἰς θέσιν ὃχι ἀνεπίληπτον· ἐπειτα δὲ συνειθίζει καὶ εἰς τοῦτο, καθὼς εἰς ὅλα· ἀλλοφρονεῖ, πωροῦται. Ἐκάμχ ὅτι κάμνουν οἱ χαρτοπαίκτης καὶ ἄστωι κατέστην ζημιώδης καὶ ἐπικίνδυνος πρὸς τοὺς φίλους μου. Συνεσώρευσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ὅσα κακὰ εἶχα ὑποστῆ κερταρικῶς ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου χρόνον πολύν. Κατέστην ἔνοχος· ἐρριψοκινδύνευσα τὴν τιμὴν μου, ἔπειτα δὲ καὶ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν τιμὴν τῶν πλησίων μου, καθὼς εἶχα ῥιψοκινδυνεύσει τὰ ἀγαθὰ μου. Τοῦτο ἔχει τὸ φρικῶδες τὸ χαρτοπαίγιον, ὅτι τὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα σὲ δίδει δὲν σωφρονίζου διὰ παντός. Τὸ βλέπεις νὰ σὲ προσκαλῆ ἄειποτε! Τὸ ἀνεξάντλητον ἐκεῖνο χρυσίον μένει πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου. Σὲ ἀκολουθεῖ, σὲ παρακαλεῖ, σὲ λέγει «Ἐλπίσε!» καὶ συμβαίνει ἐνίοτε νὰ φυλάξῃ τὰς ὑποσχέσεις του, σὲ ἀποδίδει τὴν τόλμην, σὲ καθιστᾷ ἐκ νέου ἀξιοχρεων, φαίνεται ἀναβάλλον εἰσέτι τὴν ἀτιμίαν· ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐκτίθεται ἐκσυσίως εἰς κίνδυνον ἡ τιμὴ εἶναι τετελεσμένη καὶ ἡ ἀτιμία . . .

Ὁ Λεώνης μετὰ τὸν λόγον τοῦτον ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔπεσεν εἰς σιωπὴν σκυθρωποτάτην ἢ ἐξομολόγησις ἣν εἶχεν ἴσως κατὰ νοῦν νὰ μὲ κάμη ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη του. Εἶδα ἐκ τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς λύπης του ὅτι ἀνωρελὸς ἦτο νὰ ἀντιρροῦσω τὰ σοφιστικὰ ἐπιχειρήματα τῆς παραλυμένης ζωῆς του, ἀφοῦ ἤδη τὸν ἔτυπτε βραχέως τὸ συνειδός.

— Ἄκουσε, μὲ εἶπεν, ἀφοῦ συνεφιλιώθημεν, αὔριον κλείω τὴν οἰκίαν μου εἰς ὄλους μου τοὺς συνδαιτυμόνας καὶ ἀναχωρῶ εἰς Μεδιόλανα, ὅπου ἔχω ἀκόμη νὰ συναῶω πᾶσιν τὸ ὄχι μικρὸν χρημάτων τὰ ὅποια μὲ ὀφείλονται. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ φρόντισε νὰ ἀνακτήσῃς ἐντελῶς τὴν ὑγείαν σου διὰ τῆς ἀναπαύσεως, βάλε εἰς ταξίν ὄλους τοὺς λογαριασμοὺς τῶν δανεισῶν μας, καὶ ἐτοίμασε τὰ πρὸς ἀποδῆμίαν μας. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἡ δεκαπέντε τὸ πολὺ, θὰ ἐπανέλθω νὰ πληρώσω τὰ χρεῖα μας καὶ νὰ σ' ἐπάρω νὰ πάμε νὰ ζήσωμεν διὰ παντός ὅπου σύ θελήσῃς.

Τὰ ἐπίστευσα ὅλα καὶ εἰς ὅλα συνήνεσα. Ἄνεχώρησε λοιπὸν καὶ ἡ οἰκία ἐκλείσθη. Δὲν ἐπερίμεινα νὰ γίνω ἐντελῶς καλὰ, ἀλλὰ πάραυτα ἐνησχολήθην νὰ τακτοποιήσω τὰ πάντα καὶ νὰ ἐξετάσω τοὺς λογαριασμοὺς τῶν ἐμπόρων. Ἦλπιζα ὅτι ὁ Λεώνης θὰ μ' ἔγραφεν ἅμα τῇ ἀφίξει του εἰς Μεδιόλανα, ὡς μὲ εἶχεν ὑποσχεθῆ· ἀλλὰ παρήλθαν ὀκτὼ ἡμέραι καὶ δὲν ἔλαβον εἰδήσεις του. Τέλος, μὲ ἀνήγγειλεν

ὅτι ἀφύκτως ἔμελλαν νὰ τὸν δοθοῦν πλειότερα τῶν ὄσων ἔχρωστοῦμεν χρήματτα, ἀλλ' ὅτι εὐρίσκετο ἠναγκασμένος νὰ παρατείνῃ τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του εἰς εἴκοσι ἡμέρας, ἀντὶ δεκαπέντε. Τί νὰ γίνῃ; ἔκαμχ ὑπομονὴν. Μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, νὰ ἐπιστολή του μὲ ἀναγγέλλει ὅτι ἠναγκάζετο νὰ περιμεῖνῃ τὰ ὀφειλόμενα μέχρι τέλους τοῦ μηνός. Μὲ κατεκυρίευσεν ἀθυμία. Μόνη εἰς τὸ ἀχανές ἐκεῖνο μέγαρον, ὅπου, πρὸς ἀποφυγὴν τῶν αὐθαδῶν ἐπισκέψων τῶν συνεταίρων τοῦ Λεώνη, ἠναγκάζομην νὰ κρύπτωμαι, νὰ καταβιβαίξω τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου μου καὶ νὰ ὑφίσταμαι εἶδος ἀποκλεισμοῦ, τηκομένη ὑπὸ ἀνησυχίας, ἀσθενῆς καὶ ἀδύνατος, ἔρμαιον τῶν δεινοτάτων εἰκασιῶν καὶ τυπτομένη ὑπὸ τῶν ἐλέγχων ὄσους αἱ συμφοραὶ διήγειραν εἰς τὸ συνειδός μου, πολλακίς ὠρμήθην νὰ δώσω τέλος εἰς τὴν οἰκτράν μου ζωὴν.

Ἄλλ' εἰσέτι ἀπέτρεχε τὸ τέρμα τῶν βασάνων μου.

II'

Ἐνα πρωτὶ, ἐνῶ ἐνόμιζα ὅτι ἤμην μόνη εἰς τὴν μεγάλην αἰθουσαν καὶ ἐκράτουν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά μου ἓνα ἀνοικτὸν βιβλίον, χωρὶς νὰ βλέπω εἰς αὐτό, ἤκουσα ταραχὴν πλησίον μου καὶ ἐξελθούσα τοῦ ληθάργου μου εἶδα τὴν μουσαρᾶμορφὴν τοῦ ἀντικόμητος Χιάλμου. Ἐβαλα φωνὴν καὶ ἐκινήθην νὰ τὸν διώξω, ὅτε ἔσπευσεν αὐτὸς νὰ ζητῆ μουσιὰς συγγνώμην, εὐσεβᾶστως μὲν ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ εἰρωνικῶς, ὥστε δὲν ἤξευρα τί νὰ τὸν ἀποκριθῶ. Μὲ εἶπεν ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς ὑπηρετάς, εἰπόντας ὅτι δὲν ἐδέχετο ἡ κυρία, ἐπειδὴ εἶχεν ἐπιστολὴν τοῦ Λεώνη, ὅστις τὸν παρήγγελλε νὰ ἔλθῃ καὶ μᾶθη περὶ τῆς ὑγείας μου, καὶ νὰ τὸν γράψῃ. Δὲν ἐπίστευσα εἰς αὐτὴν τὴν πρόφασιν, καὶ ἐκινούμην νὰ τὸ εἶπῶ, ἀλλὰ δὲν μ' ἔδωκε καιρὸν, ἐξἄκολουθῶν νὰ μὲ ὀμιλῇ τόσον ἀναίδῶς καὶ μὲ τόσην ἀταραξίαν, ὥστε εἶδα ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀποβάλω τῆς ὄψεως μου ἀνευ τῆς βοήθειας τῶν ὑπηρετῶν. Ἐπροσποιεῖτο ὅτι δὲν κατελάμβανε τίποτε.

— Βλέπω, κυρία, μ' ἔλεγεν ὑποκριτικῶς, ὡς δῆθεν ἐνδιαφερόμενος ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι ἐμάθετε τὴν δυσάρεστον θέσιν εἰς ἣν περιήλθεν ὁ βαρὼν. Πείπισθε ὅτι οἱ ἀσθενεῖς μου πόροι ἀπόκεινται εἰς τὴν διάθεσίν του· δυστυχῶς, εἶναι μετριώτατοι ὡς πρὸς τὴν ἐλευθεριότητα τοιούτου ὄντος ἡγεμονικοῦ χαρακτῆρος· ἀλλὰ τοῦτο μὲ παρηγορεῖ, ὅτι εἶναι ἄνθρωπος εὐτολμος, ἐπιχειρηματικὸς καὶ πολύτροπος. Πλειστάκις ἔγινε πάλιν πλούσιος· θὰ τὸν ἴδωμεν ἐκ νέου τοιοῦτον. Σεῖς ὅμως, κυρία μου, θὰ ὑποφέρετε, ἢ τόσον νεά, τόσον ἀβροδίαιτος καὶ τόσον ἀξία καλλιτέρας τύχης! Διὰ σὰς ἐγκαρδίως λυποῦμαι, ἀναλογιζόμενος τὰς τόσας ἀφροσύνας τοῦ Λεώνη, καὶ ὅσας ἀκόμη μέλλει νὰ πράξῃ ἕως αὐτοῦ πορισθῆ ἐκ νέου χρήματα. Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, ἡ πενία εἶναι πᾶρμα φρι-

κῶδες, καὶ ὅταν κάνεις ἐξῆσε πάντοτε ἐντὸς τῆς πολυτελείας . . .

Τὸν διέκοψα ἀποτόμως μαντεύσασα τοῦ ἔμελλε ν' ἀπολήξῃ ἡ ὑβριστικὴ συμπάθειά του. Μ' ἔδωσε διὰ τῆς λεπτῆς καὶ ἅμα ψυχρᾶς ὀμιλίας του, καίτοι εὐγενικωτάτης, νὰ ἐνοήσω ὅτι αὐτὸς μὲν ἐθέσσει τὸν ἑαυτὸν του ὡς γέροντα πλέον καὶ ὅσον ἔδει πλούσιον, ὅπως μὲ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ὅτι νεὸς τις λόρδος βαθύπλουτος, τὸν ὅποιον αὐτὸς μὲ εἶχε προυνόσσει, καὶ ὅστις εἶχεν ἔλθει πρὸς ἐπίσκεψίν μου δις ἢ τρίς, τὸν ἐνεπιστεύθη τὴν ἐντιμον μεσιτείαν νὰ μὲ προτείνῃ μεγάλας καὶ λαμπρὰς ὑποσχέσεις. Μ' ἐκόπη ἡ δύναμις τοῦ ν' ἀποκριθῶ εἰς τοιαύτην ὕβριν· ἤμην τόσον ἀδύνατος καὶ καταβεβλημένη, ὥστε ἤρχισα νὰ κλαίω καὶ λέγουσα τίποτε. Ἐξέλαβεν ὁ ἐπονειδιστὸς Χιάλμου ἐκ τούτου ὅτι ἐκλονίσθη, καὶ ὅπως μὲ κάμη ν' ἀποφασίσω ὀριστικῶς, μ' ἐφανέρωσεν ὅτι ὁ Λεώνης δὲν ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτι αὐτὸς ὑπῆρχεν ἀλυσσοδετος εἰς τοὺς πόδας τῆς προικηπίσεως Ζαγγαρόλης, καὶ ὅτι τὸν ἔδωσε πᾶσαν πληρεξουσιότητα νὰ διαπραγματευθῆ μετ' ἐμοῦ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ἡ ἀγανάκτησις ἐπανάφερε τέλος εἰς ἐμὲ τὴν ἀγγίνοιαν τῆς ὁποίας εἶχα ἀνάγκην ὅπως τὸν ὀνειδίσω καὶ τὸν καταφρονήσω καθὼς τὸν ἔπρεπε. Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν ἐφάνη ἐν ἀμηχανίᾳ, πάραυτα ὅμως συνελθὼν·

— Βλέπω, κυρία μου, εἶπεν, ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἀθωότης σας ἠπατήθησαν σκληρῶς καὶ διὰ τοῦτο δὲν σὰς ἀνταποδίδω μῖσος ἀντὶ μῖσους. Μὲ παραγωνρίζετε καὶ μὲ κατακρίνετε, ἐνῶ ἐγὼ σὰς γνωρίζω καὶ σὰς τιμῶ· διὸ καὶ ἀπέναντι τῶν ἐπιτιμήσεων καὶ τῶν ὕβρεων σας δὲν θὰ παρεκκλίνω ἀπὸ τὸν στωϊκισμόν, διὰ τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ ὀπλιζῆται ἡ ἀληθινὴ ἀφοσίωσις, ἀλλὰ θὰ σὰς εἶπῶ εἰς ὅποιον βάραθρον ἐπέσχετε καὶ ἀπὸ ποῖαν ἀθλιότητα θέλω νὰ νὰ σὰς ἀπολυτρώσω.

Μὲ τόσην γαλήνην καὶ πειθῶ ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὥστε ὁ εὐκολόπιστος χαρακτῆρ μου ἐκάμθη. Ἐσκέφθην πρὸς μίαν στιγμὴν, ὅτι ἐντὸς τῆς τυρβῆς τῶν συμφορῶν μου εἶχα ἴσως παραγωνρίζει ἓνα εἰλικρινῆ ἄνθρωπον. Συναρπασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀναίδῃ γαλήνην τοῦ προσώπου του, ἐλησημόνησα τοὺς βδελυροὺς λόγους οὓς εἶχε προσφέρει πρὶν, καὶ τὸν ἔδωσα καιρὸν νὰ ὀμιλήσῃ· αὐτὸς δὲ ἰδὼν ὅτι ὤφειλε νὰ δράξῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ δισταγμοῦ καὶ τῆς ἀδυναμίας μου, ἔσπευσε νὰ μὲ δώσῃ περὶ τοῦ Λεώνη πληροφορίας τινὰς μουσαρᾶς μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀληθεστάτας.

— Θαυμάζω, εἶπε, πῶς ἡ εὐκολόπιστος καρδιά σας ἠμπόρεσε νὰ ἀγαπήσῃ τόσον καιρὸν ἓνα χαρακτῆρα τοιοῦτον. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ φύσις τὸν ἐπροίκισε μὲ ἀκαταμάχητα θέληγητρα, καὶ ὅτι ἔχει μίαν ἐπιτηδειότητα μοναδικὴν τὸ νὰ κρύπτῃ τὴν διαφθοράν του καὶ νὰ παρίσταται ὡς κατὰ πάντα χρηστός. Εἰς ὅλας τὰς πάσεις τῆς Εὐρώπης εἶναι γνωστὸς ὡς χαριτωμένον ἀχρεῖον ἀγγεῖον, ὀλίγοι μὲ-

νον εις τὴν Ἰταλίαν γινώσκουν ὅτι εἶναι καὶ ἱκανὸς νὰ πράξῃ πᾶσαν ἀτιμίαν, πᾶν ἔγκλημα πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἀναριθμητῶν ὄνειρων τῆς φαντασίας του. Ἐπειδὴ εἶναι καὶ ὀλίγον τι ποιητής, ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ παθαίνεται, νὰ κατανοῇ καὶ νὰ πιθηκίζῃ πᾶσαν ἀρετὴν, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ ἐπιτηδεύεται πάντα χαρακτῆρα. Νομίζει ὅτι αἰσθάνεται ὅσα μιμείται, καὶ τὸσον συνταυτίζεται ἐνίοτε μὲ τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐξέλεξε νὰ παραστήσῃ, ὥστε ἐμφορεῖται ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ὑφούται εἰς τὸ μέγεθος ἐκείνου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ του εἶναι κατὰ βάθος οὐτιδανὴ καὶ διεσθαρμένη, ἐπειδὴ εἶναι ὄλος προσποιήσις μόνον καὶ φαντασιοκοπία, αἰφνης ἐξυπνᾷ ἡ κακία ἐντὸς τοῦ αἵματός του, καὶ ἡ ὑποκρισία του αἰσθάνεται ἀκηδίζαν ἦτις τὸν ἐλαύνει εἰς ἕξεις ὄλως ἐναντίας πρὸς ἐκείνας αἵτινες ἐφαίνοντο ὡς φυσικαὶ εἰς αὐτόν. Ὅσοι δὲν τὸν εἶδαν εἰμὴ ὑπὸ τὰς ψευδεῖς του φάσεις ἀποροῦν· καὶ νομίζουν ὅτι παρεφρόνησεν ὅσοι δὲ πάλιν γινώσκουν, ὅτι ἴδιον τοῦ χαρακτῆρός του εἶναι νὰ μὴ ἔχη τίποτε ἀληθές, χαμυγελοῦν καὶ περιμένουν ἡσύχως νέαν τινὰ αὐτοῦ ἐφεύρεσιν.

Μ' ὄλον ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος αὐτῆ εἰκὼν μὲ δυσηρέσται εἰς τὸ ἔπακρον, κατὰ βάθος διέβλεπε εἰς αὐτὴν σαφῶς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ Λεώνη. Ἦκουσα ὡς ἐμβρόντητος· τὰ νεῦρά μου συνεσπῶντο. Παρετήρουν τὸν Χιάλμην μὲ ἐκθάμβους ὀφθαλμούς. Χαίρων ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τῆς δυνάμεώς του, ἐξηκολούθησε·

— Θαυμάζετε τὸν τοιοῦτον χαρακτῆρα, αἱ, ἀγαπητῆ μου κυρία, ἂν εἴχετε περισσότεραν πειρᾶν, θὰ ἐγινώσκετε ὅτι εἶναι πολὺ διαδεδομένος εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὅπως τὸν ἀποκτήσῃ τις μέχρι βαθμοῦ τινος, εἶναι χρεῖα καὶ νοὸς ὄχι κοινοῦ· καὶ ἐπειδὴ μᾶλλον ἀγαπῶ νὰ γελοῦ μ' ἕνα παμπόνηρον γελωτοποιόν, τοῦ νὰ νυστάζω μ' ἕνα ἀγαθὸν ἀλλ' ἀνιαρὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο μὲ εἶδετε νὰ ἔχω τὸσον στενὴν σχέσιν μ' ἕν ὑποκείμενον τὸ ὁποῖον οὔτε ἀγαπῶ, οὔτε ὑπολήπτομαι. Εἰλικύσθη ὁ μως καὶ ἀπὸ τοὺς φιλόφρονας τρόπους σας, ἀπὸ τὴν ἀγγελικὴν ἡμερότητα σας, ἠσθανόμην πρὸς σᾶς πατρικὴν ἀληθῶς στοργήν. Ὁ νέος λόρδος Ἐδουάρδος, ὅστις γὰς ἐβλεπεν ἀπὸ τὸ παραθυρὸν του νὰ μένετε ὀλοκλήρους ὥρας εἰς τὸν ἐξώστην σας σύννου καὶ ἀκίνητος μ' ἐξεμυστηρεῖθη τὸν ὁποῖον συνέλαβε πρὸς σᾶς σφοδρὸν ἔρωτα. Σᾶς τὸν εἶχα παρουσιάσει, ἐπιθυμῶν εἰλικρινῶς καὶ διαπύρως νὰ μὴ παραταθῇ ἐπὶ πολὺ ἡ λυπηρὰ καὶ ἐξευτελιστικὴ θέσις ὅπου σᾶς παρήτει ἡ τοῦ Λεώνη ἐγκατάλειψις· ἤθευρα ὅτι ὁ λόρδος Ἐδουάρδος ἔχει ψυχὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς σας, καὶ ὅτι θὰ ἀποκαθίστα τὴν ὑπαρξίν σας καὶ εὐδαίμονα καὶ ἔντιμον. . . Καὶ ἤλλα λοιπὸν σήμερον νὰ ἐπαναλάβω τὰς προσπάθειάς μου καὶ νὰ σᾶς φανερώσω τὸν ἔρωτά μου, ἔρωτα τὸν ὁποῖον σεῖς δὲν ἠθελήσατε νὰ ἐννοήσατε. . .

Ἐδάγκασα τὸ μανδύλλι μου ἀπὸ τὸν θυμὸν μου· πλὴν καταβιβρωσκομένη ἀπὸ

ἕνα στοχασμὸν ἀπλανῆ ἐσηκώθη καὶ εἶπα εἰς τὸν Χιάλμην ἐντόνωσ'·

— Διατείνεσθε ὅτι ὁ Λεώνης σᾶς ἔδωσε τὴν ἀδειαν νὰ μὲ κάμετε αὐτὰς τὰς ἀτίμους προτάσεις; Ἀποδειξατέ με το! ναί, κύριε, πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξετε!

Καὶ ἔσεισα τὸν ἀγκῶνά του σπαρωδικῶς·

— ὦ, ἀγαπητῆ μου μικρά, μὲ ἀπεκρίθη, ὁ οὐτιδανὸς μὲ τὴν ἀπεχθὴ ἐκείνην ἀπάθειάν του, εὐκολον εἰς ἐμὲ εἶναι νὰ τὸ ἀποδείξω, ἀλλὰ πῶς καὶ σὺ μόνη δὲν τὸ καταλαμβάνεις; Ὁ Λεώνης δὲν σὲ ἀγαπᾷ πλέον ὁ Λεώνης ἔχει τῶρα ἄλλην ἐρωμένην.

— Ἀποδειξατέ το! ἐπανέλαβεν ἐκτὸς ἐμαυτῆς.

— Ἀμέσως, ἀμέσως, εἶπεν. Ὁ Λεώνης ἔχει μεγάλην ἀνάγκην χρημάτων, ὑπάρχουν δὲ τινες γυναῖκες ἡλικιωμέναι, τῶν ὁποίων ἡ προστασία δύνανται νὰ ἀποβῇ ὠφέλιμος.

— Ἀποδειξατέ αὐτὰ ὅσα λέγετε! ἀνέκραξα, ἡ ἔξω ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπιτι μου!

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ διαταραχθῇ· ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν ἂν ἐγὼ εἶπα ψεῦμα, νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ καὶ πλέον νὰ μὴ μεταπατήσω· ἀλλ' ἂν εἶπα ἀλήθειαν διαβεβαιῶν σε ὅτι ὁ Λεώνης μ' ἔδωσε τὴν ἐντολήν νὰ σὲ ὀμιλήσω περὶ τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, θὰ στέρξῃς νὰ ἐπανέλθω ἐδῶ ἀπόψε μετ' ἐκείνου.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐξήγαγε ἀπὸ τὸν κόλπον τοῦ φορέματός του, ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας ἀμὲν ἰδούσα τὴν ἐπιγραφὴν ἀνεγνώρισα καὶ τὸν γραφικὸν χαρακτῆρα τοῦ Λεώνη.

— Ναί, ἀνέκραξα, συναρπασθεῖσα ἀπὸ τὴν ἀκαταμάχητον ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ μάθω τὴν τύχην μου· ναί· τὸ ὑπόσχομαι.

Ὁ μαρκήσιος ἐξεδίπλωσεν ἡσύχως τὴν ἐπιστολὴν καὶ μὲ τὴν ἐπακουσίαν. Ἀνεγνώσα.

«Φίλτατε ἀντικίμη, ἂν καὶ συχνὰ μὲ θυμόνευς μέχρι βαθμοῦ νὰ σὲ πνίξω· πιστεύω, ὅτι ἀληθῶς εἶσαι φίλος μου καὶ εἰλικρινῶς μὲ προσφέρεις τὰς ὑπηρεσίας σου· ἀλλ' ὅμως αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν μὲ χρησιμεύουν, διότι αἱ ὑποθέσεις μου ὑπάγουν θαυμάσια. Μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ παρενοχλεῖ καὶ ἐν ταῦτῳ μὲ φοβίζει, εἶναι ἡ Ἰουλίττα. Ὁρθῶς λέγεις, ὅτι αἴφνης δύνανται ν' ανατρέψῃ ἄρδην ὅλα μου τὰ σχέδια. Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω; Τρέφω τὴν ἀνοητοτάτην συμπάθειαν πρὸς αὐτήν· μίαν συμπάθειαν ἀνυπέβλητον. Ἡ ἀπόγνωσις τῆς κόπται ὄλας μου τὰς δυνάμεις. Δὲν εἰμπαρῶ νὰ τὴν ἰδοῦ νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας τῆς. Πιστεύεις νὰ ἐνδῶσθ, νὰ διαβασθῇ; Ὁχι, σὺ δὲν τὴν γνωρίζεις· ποτέ, οὐδέποτε διὰ γράμματα. Ἄλλὰ, λέγεις, ἀπὸ πῆγμα. Ναί, τοῦτο εἶναι πιθανότερον. Ὑπάρχουν γυναῖκες αἱ ὁποῖαι κáμνουν ἀπὸ θυμὸν ὅ,τι δὲν κáμνουν ἀπὸ ἔρωτα. Ἡ Ἰουλίττα εἶναι ὑπερήφανος· περὶ τοῦτου ἐβεβαίωθην ἐσχάτως. Ἄν ἀργήσῃς νὰ μὲ κατηγορῆς πρὸς αὐτήν, νὰ τὴν δώσῃς δηλαδὴ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶμαι ἀπίστος. . . ἴσως! Ἄλλὰ σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ τὸ συλλογισθῶ χωρὶς νὰ κατασπαρῶθῃ ἡ ψυχὴ μου. . . Δοκίμασε· ἂν ὑποπῆσθ, θὰ τὴν καταφρονῶ καὶ θὰ τὴν λησμονῶσιν διὰ παντός· ἂν ἀντισταθῇ. . . αἱ, τότε μὰ τὴν ἀλήθειαν! βλέπομεν. Οἰαδήποτε καὶ ἂν ἦναι ἡ ἔκδοσις τῶν προσπαθειῶν σου, μεγάλην ἔχω νὰ φοβῶμαι συμφράν, ἢ μέγαν νὰ ὑποστῶ πόνον καρδίας».

— Τῶρα, εἶπεν ὁ ἀντικίμης ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν, πάγω νὰ ζητήσω τὸν λόρδον Ἐδουάρδον.

Ἐκρυψα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖράς μου καὶ πολλὴν ὥραν ἐμείνα ἀφωνος καὶ

ἀκίνητος. Ἐπειτα αἰφνιδίως κρύπτω εἰς τὸν κόλπον μου τὸ κατάπτυστον ἐκεῖνο γράμμα καὶ σηκίω βιαίως νὰ ἔλθῃ ὁ ὑπηρέτης.

— Εἶπε εἰς τὴν θαλαμηπόλον μου, εἶπα πρὸς αὐτόν· ἄμα ἐμφανισθέντα, νὰ βάλῃ εἰς ἕνα σάκκον ὅ,τι χρειῶδες πρὸς ὀδοιπορίαν μου, ἐντὸς πέντε λεπτῶν, καὶ νὰ φέρῃ ὁ Πέππος τὴν γόνδολαν.

— Τί θές, παιδί μου, νὰ κάμῃς; ἠρώτησεν ὁ ἀντικίμης ἐκθαμβος· ποῦ σκοπεύεις ἀπ' ἐδῶ νὰ πᾶς;

— Εἰς τοῦ λόρδου Ἐδουάρδου, ὡς φέινεται! ἀπεκρίθη μὲ πικρὰν εἰρωνειάν τῆς ὁποίας τὴν ἔννοιαν δὲν ἐκατάλαβε. Πήγαινε, ἐπρόσθεσα νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃς ὅτι ἐκέδησες τὸν μισθόν σου, καὶ ὅτι κάμνω πτερὰ νὰ πετάξω εἰς αὐτόν.

Τότε ἐνόησεν ὅτι τὸν ἐχλεύαζα μανιωδῶς. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐστάθη ὡς διαστᾶζων τι νὰ πράξῃ, ἐγὼ δ' ἐξήλθα τῆς αἰθούσης χωρὶς νὰ προσφέρω ἄλλην λέξιν. Ἐπόρεσα ἀμέσως ἕνα ἔνδυμα ὀδοιπορικόν, καὶ κατέβηκα ἀκολουθουμένη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον μου, φέρουσαν τὸν σάκκον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐπέβαινα εἰς τὴν γόνδολαν, ἠσθάνθη ἕνα χερί νὰ μὲ κρατῇ ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι· στρέφομαι, καὶ βλέπω τὸν Χιάλμην τεταραγμένον καὶ ἐμφοβον.

— Ποῦ πᾶς; μ' ἐρωτᾷ μὲ ἀλλοιωμένη φωνῆν.

Τοῦτο μὲ ἠψφρᾶνεν ὅτι τέλος πάντων διέσεισα τὴν ἀπάθειαν τοῦ χαλκοπροσώπου ἀλιτηρίου.

— Πάγω, τὸν λέγω, εἰς τὰ Μεδιόλανα, καὶ οὕτω χάνεις τὰ διακόσια ἢ τριακόσια φλουριά, ἅτινα σὲ ὑπεσχέθη ὁ λόρδος σου.

— Μίαν στιγμὴν, εἶπε παράφορος· δός με τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, εἰ δ' ἄλλως· δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς.

— Πέπε! ἀνέκραξα μὲ ὄλον τὴν παροξυσμὸν τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ φόβου ἐνταῦτῳ ὀρμήσακα πρὸς τὸν γονδολερέτην, λύτρωσέ με ἀπ' αὐτὸ τὸν ἀτιμον, ποῦ πάγει νὰ μοῦ σπάσῃ τὸ χερί.

Ὅλοι οἱ ὑπηρέται τοῦ Λεώνη μὲ ἠγάπων διὰ τὴν προχρητιὰ μου καὶ ἦσαν εἰς ἐμὲ ἀφρωσιωμένοι. Σιωπῶν καὶ ἀμετάτρεπτος ὁ Πέππος, μὲ ἀνῆρπασεν εὐθύς ἐκ τῆς μέσης ἀπὸ τὴν κλιμακα τῆς ἀποβάθρας εἰς τὸ σκάφος του· συγχρόνως δὲ διὰ τοῦ ποδός του ἐλάκτισε τὴν τελευταίαν βαθμίδα, καὶ ἡ γόνδολα ἀπεμακρύνθη καθ' ἣν στιγμὴν μὲ ἐναπέθετε μὲ θαυμαστὴν ἐπιδειξιότητα καὶ εὐρωστίαν. Ὁ Χιάλμης ὀλίγον ἔλειψε νὰ παρασυστῇ καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὰ νερά. Ἀπῆλθεν ἀφοῦ μ' ἐξηκόντισε βλέμματι ὡς ὄρον αἰωνίου κατ' ἐμοῦ μίσους καὶ ἀδυσωπήτου ἐκδικήσεως.

Ἐπειτα συνέχια.

Συμφώνως τῇ πολλῇ δημοσιευθείσῃ γνωστοποιήσῃ ἡμῶν, διακόπτομεν τὴν ἀποστολὴν τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων· εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀνανεώσαντας μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν τοῦ Γ' ἔτους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσιν ἐκ νέου τὰ Ἐκλ. Μυθιστ. ἄς πέμψωσιν ἐν ἐπιστολῇ ἐπι συστάσει τὴν εὐτελεῖ συνδρομὴν των, καὶ οὕτως ἐπαναληφθῆσεται αὐτοῖς ἡ τακτικὴ καὶ ἀνελλιπέως ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΓ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅποσον κίνδυνον διέτρεχε γυνή τις, ἐξερχομένη ἐν ὥρᾳ νυκτός, ἐπὶ τῆς βασιλείας Καρόλου τοῦ ΣΤ.

— Κύριε Ζεβάν, εἶπεν ὁ Καπελούζος.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ποιητῆς ἑκπληκτος, μὲ γνωρίζετε;

— Ὁ Βισκονρὲ μοὶ ὠμίλησε περὶ ὑμῶν.

— Τότε θά σας διηγήθῃ πολλά ἀστεία, ἐφώνησεν ὁ Ζεβάν γελῶν.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δέν σας ἀγαπᾶ καθόλου.

— Ἐχει δίκαιον . . .

— Ἀλλὰ τώρα δέν πρόκειται οὔτε περὶ αὐτοῦ, οὔτε περὶ ὑμῶν, ἐπανάλαβεν ὁ Καπελούζος. Θὰ ἐπανάλθῃ ταχέως ὁ φίλος σας Ὀλιβιέρους;

— Μπᾶ! γνωρίζετε τὸν Ὀλιβιέρους;

— Ὁχι, ἀλλὰ γνωρίζω ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος τὸν εἰδοποίησε νὰ ἔλθῃ εἰς Παρισίους τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

— Ἄ! μπᾶ! σεῖς;

— Ἐγὼ καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι δέν εἶμαι ἐχθρός.

— Πολὺ καλὰ ἀλλὰ τί θέλετε τὸν Ὀλιβιέρους;

— Νὰ τῷ ὠμιλήσω.

— Μόνον εἰς αὐτόν;

— Μόνον εἰς αὐτόν.

— Τότε, κύριε, ἤμπορεῖτε νὰ τον περιμενεῖτε.

— Μὴ πως ἔχει ἐρωτικὴν τινα συνέντευξιν;

— Δέν πιστεύω, διότι θὰ το ἐγνώριζον ἐγώ.

— Καὶ ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον αὐτό; κύριε.

— Ναί.

— Ἡύρετε νέαν κατοικίαν;

— Ἀκόμη ἀλλ' ἔχομεν ἓνα φίλον ὁ ὅποιος μᾶς προσφέρει τὴν κατοικίαν του. . .

— Καὶ εἰς ποῖαν ὁδὸν κατοικεῖ ὁ φίλος σας οὗτος;

— Ὁ Ζεβάν παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν Καπελούζου.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε, κύριε, εἶπεν, ὅτι εἴσθε πολὺ περιέργως;

— Διότι θέλω νὰ σας φανῶ ὠφέλιμος.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀφοῦ γνωρίζετε τὸν ἀγνωστον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος μᾶς εἰδοποίησε νὰ ἔλθωμεν εἰς Παρισίους. . .

— Καὶ ὁ ὅποιος ἐπηγρύπτει πάντοτε τὸν Ὀλιβιέρου ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας. . .

— Λοιπὸν θὰ ἴδωμεν ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ εὐεργέτου;

— Ναί. . . ἀργότερον. . . Ἐννοεῖτε ὅτι, ὅσα δι' ἐμὲ, ἀγνοῶ. . .

— Ἐννοῶ κάλλιστα, δέν σας ἐνδιαφέρει. Ἀλλ' εἴμπορεῖτε νὰ τῷ εἴπητε ὅτι τὸν περιμένωμεν ἀνυπομόνως διὰ νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ. . .

— Ἀκριβῶς ἦλθον ἐδῶ διὰ νὰ ὠμιλήσω ἐκ μέρους αὐτοῦ εἰς τὸν Ὀλιβιέρου.

— Ἐξαιρέτα! . . . Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴσθε φίλος μας, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Καὶ ὁ Ζεβάν ἔτεινε τὴν χεῖρά του, ἀλλ' ὁ Καπελούζος ὠπισθοχώρησε φρικτῶν.

— Ὁχι! . . . εἶνε περιττόν, ἐψιθύρισε.

— Περιττόν! . . . μὰ τὴν πίστιν μου, εἴσθε ἰδιότροπος ἄνθρωπος! . . . Σὰς βεβαίω ὅτι εἶμαι μὲν πτωχὸς νέος, ἀλλ' ἔντιμος.

Καὶ ἔτεινε ἐκ νέου τὴν χεῖρά του.

— Ὁχι, κύριε, ἐπανάλαβεν ὁ Καπελούζος, ὄχι. . . δέν εἶμαι ἀξίος τοιαύτης τιμῆς. . .

— Ὅπως θέλετε, κύριε, εἶπεν ὁ Ζεβάν, δέν σας βιάζω.

— Μὴ μὲ παρεξηγήσετε, σας παρακαλῶ, κύριε Ζεβάν, ὑπέλαβεν ὁ Καπελούζος ἰκετευτικῶς.

— Ὁχι, βεβαίως. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω νὰ σας εἴπω ὅτι εἴσθε ἰδιότροπος ἄνθρωπος!

— Ἄς ἐπανάλθωμεν εἰς τὴν ὠμιλίαν μας, καλλιτέρον.

— Ὅπως θέλετε.

— Μοὶ ἐλέγετε λοιπὸν ὅτι ἔχετε σκοπὸν νὰ κατοικήσητε; . . .

— Ἐχομεν ἓνα ἀξιόλογον φίλον. . . ἓνα μοναχόν, ὁ ὅποιος ἦλθε προσωρινῶς εἰς Παρισίους καὶ κατόκησεν εἰς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων.

— Τῶν Βερναρδίνων;

— Ναί.

— Πλησίον τῆς πλατείας Μωβέρ;

— Ἀκριβῶς.

Ὁ Καπελούζος ἀνεσκίρτησε.

— Αὐτὸς ὁ ἀξιόλογος ἄνθρωπος μᾶς προσφέρει τὸ κελλίον του ἕως ὅτου νὰ εὐρωμεν κατοικίαν.

Ὁ Καπελούζος ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος.

— Ἄν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σας, ὑπέλαβε μετὰ τινα στιγμὴν σιωπῆς, θὰ ἐπρωτίμων ἄλλην κατοικίαν.

— Μπᾶ! . . . καὶ διατί;

— Διότι ἡ συνοικία αὕτη κατοικεῖται ἀπὸ κλέπτας, κακοῦθεις καὶ αἰσχροῦς γυναῖκας.

— Ἄ! ὅσα διὰ τοὺς κλέπτας, δέν φοβούμεθα. . . τί θὰ μᾶς κλέψουν! . . . Ἄν ἐννοήτε διὰ τὰς αἰσχροῦς γυναῖκας, μὴν ἔχετε κἀνένα φόβον. . . Ἐχομεν ἄλλα σπουδαιότερα νὰ σκεπτώμεθα. . .

— Καὶ ἐγὼ σας συμβουλεύω, κύριε, νὰ μὴ κατοικήσετε εἰς τὴν συνοικίαν ἐκείνην.

— Ἴδου καὶ ἄλλη ἰδιοτροπία, ἡ ὅποια μοὶ φαίνεται δυσεξήγητος! . . .

Θόρυβος ἰσχυρὸς καὶ φωναί, μειμιγμέναι μετὰ κλαγγῆς ζιφῶν, διέκοψαν τὴν συνοικίαν αὐτῶν.

— Βοήθειαν! Βοήθειαν! ἠκούσθη φωνή τις ἐν τῇ ὁδῷ.

— Ἀκούετε; εἶπεν ὁ Ζεβάν.

— Ναί, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Καπελούζος, κάποιον ἴσως φονεῦσεν ἢ ληστεύουν. . . Αὐτὰ συμβαίνουν συχνάκις.

— Ἄθλιε! . . . ἠκούσθη καὶ πάλιν φωνή τις ἐξῶθεν.

Ὁ Ζεβάν ἀνεσκίρτησεν.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Ὀλιβιέρου!

— Τοῦ Ὀλιβιέρου; ἀνέκραξεν ὁ Καπελούζος.

— Ναί. . .

Καὶ ὁ Ζεβάν ὄρμησε πρὸς τὴν θύραν τῆς ἐξόδου.

— Εἴμ' ἐγώ, Ζεβάν, ἔλθε πλησίον μου! . .

— Ἐρχομαι, ἀδελφέ μου, ἔρχομαι. . .

— Ἐρχομαι κ' ἐγώ, εἶπεν ὁ Καπελούζος, ἀνσφύρας τὸ ζιφὸς του.

Καὶ, ἀνοιχθεῖσης τῆς θύρας, ἐφάνη ὁ Ὀλιβιέρους, κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὸ ζιφὸς γυμνὸν ἔτι καὶ ἐρυθρὸν ἐξ αἵματος, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ γυναικὸς τινοῦ, ἐχούσης τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ καλύπτρας καὶ ὑποστηριζομένης ὑπὸ δύο νεαρῶν ἀκολουθῶν. Ἀπέναντι δὲ τῆς θύρας, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐφαίνετο φορεῖον, οὔτινος τὰ παραπετάσματα ἦσαν κατεσχιμμένα.

Ὁ Καπελούζος ἐκρύβη εἰς τὸ σκότος.

— Εἰσέλθετε, κυρία, εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους. Οἱ κλέπται ἐτραπήσαν ἤδη εἰς φυγὴν, ὥστε εἴσθε πλέον ἐν ἀσφαλείᾳ. Καλὴ ἰσπέρα, Ζεβάν!

— Εἴσαι πληγωμένος, ἀδελφέ μου;

— Ὁχι, καθόλου.

— Εὐχαριστῶ, ἀνδρετέ μου νέε, ἐψιθύρισεν ἡ γυνή, τρέμουσα ἔτι ἐκ τοῦ φόβου, εὐχαριστῶ. Τὸ θάρρος σας καὶ ἡ γενναϊότης σας μ' ἔσωσαν ἀπὸ βέβαιον θάνατον.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁ Καπελούζος ἀνεσκίρτησεν.

— Ὅποια φωνή! . . . εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὡ! ἐν ἧτο. . .

— Καὶ τί ἀπέγεινεν ὁ ἱππότης ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος μ' ἠκολούθει; ἠρώτησεν ἡ ἀγνωστος τὸν Ὀλιβιέρου.

— Φεῦ! κυρία, ἐφρονεῖθη ὑπὸ τῶν κακούργων ἐκείνων.

— Ἐφρονεῖθη;

— Ναί, κυρία.

— Ὁ δυστυχής! ἦτο ἐξαιρετος ἄνθρωπος!

— Ἄν θέλετε ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο. . .

— Ὁχι, ὄχι, διέκοψε ζωηρῶς ἡ ἀγνωστος, εἶνε περιττόν! . . . Καρλόττε!

Εἰς τῶν δύο ἀκολουθῶν τῆς ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν.

— Τρέξε εἰς τὸ Λουῆρον, τῷ εἶπεν ἡ ἀγνωστος χαμηλοφώνως, διηγήσου εἰς τὴν δουκίσσαν τῆς Βάρης πᾶν ὅ,τι συνέβη καὶ εἰπέ εἰς αὐτήν νὰ στείλῃ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐνταῦθα, αὐτὴ δὲ νὰ με περιμένῃ ἐκεῖ καὶ προσέτι ὅτι δέν πρέπει νὰ μάθῃ τις τὸ συμβῆν τοῦτο καὶ ἰδίως ὁ δαυὶ τῆς Βοκβουρδόνης. . . Ἴπαγε.

Ὁ νεαρὸς ἀκόλουθος ὑπεκλίθη καὶ ἀνεχώρησε.

— Καὶ τώρα, κύριε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἀγνωστος ἀποτενιομένη πρὸς τὸν Ὀλιβιέρου, λέγεται, πῶς δύναμαι ν' ἀνταμείψω τὴν γενναϊότητά σας; Τί ἐπιθυμεῖτε;

— Θέλετε νὰ σας εἴπω τί ἐπιθυμῶ;

— Λέγετε ἐλευθέρως εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσω πᾶσαν ἐπιθυμίαν σας. Διατί σιωπᾶτε; Ὅμιλεῖτε ἐλευθέρως, τί θέλετε;

— Νὰ σας ἴδω, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρους.

— Αὐτὸ μόνον; Θὰ σας εὐχαριστήσω.

Καὶ παράτα ἀφῆρεσε τὴν καλύπτραν τῆς καὶ ἔδειξεν εἰς τοὺς περὶ αὐτὴν τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὅποτον δὲν εἶχε μὲν τὴν δροσερότητα τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἀλλ' ἦτο εἰσέτι θαυμασιῶς ὠραῖον.

— Ἡ βασίλισσα! . . . εἶπεν ὁ Κλεπούζος. . . Δὲν ἠπατήθην! . . .

Καί, κρυπτόμενος πάντοτε εἰς τὸ σκότος, ἀνέβη ταχέως τὴν κλίμακα, χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ὑπὸ τινος.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὸν δούκα, ἐπιθύρισε, νὰ μὴν ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου του μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς βασίλισσας. . . Οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς Παρισίους. . . Δὲν εἶνε ἀκόμη καιρὸς!

Ἐν τούτοις ἡ Ἰσαβέλλα ἐθεώρει μειδιῶσα τοὺς δύο νέους, οἵτινες ἔμειναν τεθαμβωμένοι ἐνώπιον τοιαύτης ὑπερβαλλούσης καὶ ἐξαισίου καλλονῆς.

— Τώρα, ὑπέλαθεν ἡ βασίλισσα παρατηροῦσα μετὰ προσοχῆς τὸν Ὀλιβιέρου, εἶπέ μοι, γενναῖε προστάτα τῶν κυριῶν, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὀλιβιέρου, καὶ ὁ ἀξιόλογος οὗτος νέος εἶνε ὁ Ζεβὰν Μπαγιέ, θετὸς ἀδελφός μου, φίλος μου. Εἶνε ἀριστος ποιητῆς. . . καρδιά εὐγενῆ καὶ ἐνάρετος. . .

— Μὴ τον πιστεύετε, κυρία. Εἶμαι ἀπλῶς φίλος του.

— Ὁ ἀκόλουθός μου Οὐρβάν, εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα, εἶνε λίαν φιλόμουσος, γράφει καὶ οὗτος ὠραίους στίχους. Θὰ σας παρακαλέσω πολὺ, κύριε Ζεβάν, νὰ τῷ ὑπαγορεύσητε στίχους τινὰς ἐκ τῶν ὑμετέρων, ὅπως διαφυλάττω αὐτοὺς εἰς ἀνάμνησιν τῆς παραδόξου συναντήσεώς μας.

— Εὐχαριστῶς, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ζεβάν ὑπερηφάνως.

Καί, λαβὼν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἀκόλουθον, ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινος τραπέζης, εἰς μικρὰν τινα ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῆς.

— Ἄχ! κύριε Ὀλιβιέρου, ἐπανελάθεν ἡ βασίλισσα, ζῶμεν εἰς κακὴν ἐποχὴν καὶ κατοικοῦμεν εἰς κακὴν πόλιν!

— Δὲν ἔχω εἰσέτι γνῶσιν, κυρία, περὶ τῆς πόλεως ταύτης, διότι μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀφίχθη εἰς Παρισίους.

— Καὶ διατί ἤλθετε ἐνταῦθα;

— Διὰ τὴν ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος σκληρῶς ἐδολοφονήθη. . .

— Ἐδολοφονήθη. . . ταλαίπωρε νέε! . . . Καὶ ἦτο εὐγενῆς; . . .

— Ἄγνωτὸ ὄνομά του, κυρία, ὡς καὶ τὸ τοῦ δολοφόνου. Ἀλλὰ θὰ τὰ μάθω ἐντὸς ὀλίγου, ἐλπίζω!

— Εἶνε πολὺς καιρὸς;

— Ναι, κυρία, κατὰ τὸ ἔτος 1407.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐφρικίασεν.

— Ἐτος ἀπιστιῶν ἀναμνήσεων, κύριε, εἶπε περιλύπως.

— Κατὰ τὸ ὅποτον ἐδολοφονήθη καὶ ὁ δούξ τῆς Αὐρηλίας δὲν εἶνε ἀληθῆς, κυρία;

— Παρὰ τοῦ ἀθλίου ἐκείνου Ἰωάννου τῆς Βουργονδίας, προσέθηκεν ἡ Ἰσαβέλλα χαμηλοφώνως.

— Εἶθε ὑπὲρ τῶν πριγκήπων; κυρία.

— Εἶμαι ὑπὲρ τῶν εὐγενῶν θυμάτων καὶ κατὰ τῶν δολοφόνων. Καὶ σεῖ; ἐπίσης, δὲν εἶνε ἀληθῆς, κύριε;

— Βεβαίως, κυρία! μισῶ τοὺς κακούργους καὶ τοὺς προδότας. Ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ χωρίου, ἐν ᾧ κατοικῶ, διήλθε συμμορία ἀγρίων ἀνθρώπων, κραυγαζόντων «Ζήτη ὁ Δ' Ἀρμανιάκ!» . . . Διήλθον! . . . καὶ ὀπισθεν αὐτῶν κατέλιπον σωρεῖαν νεκρῶν καὶ πληγωμένων. . . Τὴν ἐπιούσαν διήλθον ἄλλοι, ὠμότεροι τῶν πρώτων, φέροντες ἐπ' ὤμου ἐρυθρὸν σταυρὸν καὶ φωνάζοντες: «Ζήτη ἡ Βουργονδία!» . . . Ἄχ! κυρία, πότε θὰ ἴδω διερχομένην ἐκ τοῦ χωρίου μου ὁμάδα ἀνθρώπων εὐγενῶν καὶ τιμίων, πότε θ' ἀκούσω ἠχοῦσας εἰς τὰ ὠτά μου τὰς λέξεις: «Ζήτη ἡ Γαλλία»; Ἡ Ἰσαβέλλα παρετήρει τὸν νέον σιωπῶσα καὶ θαυμάζουσα τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αὐτοῦ αἰσθήματα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΛΔ'

Αὐθημερόν, ὁ κύριος δὲ Μονσορώ, κατὰ τὴν ἐκδηλωθεῖσαν τῷ δουκὶ ἐπιθυμίαν του, ἐπαρουσίασε τὴν σύζυγόν του πρὸς τοὺς αὐλικοὺς τῆς βασιλομήτορος καὶ τῆς βασιλίσσης.

Ὁ Ἐρρίκος, ὡς συνήθως ἔμφροντις, εἶχε κατακλιθῆ, πρεσβυποποιηθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Μορβιλλιέ, ὅτι, τὴν ἐπιούσαν, ὤφειλε νὰ πρεσβεύσῃ μεγάλου συμβουλίου.

Ὁ Ἐρρίκος δὲν ἠρώτησε κἀν τὸν ἀρχιγραμματέα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ συμβουλίου, διότι ἦτο ἀργὰ καὶ ἐπεθύμει νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ ἀρχιγραμματεὺς ἐγίνωσκεν ἀριστα τὸν κύριόν του, ἐπομένως ἤξευρεν, ὅτι κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Φίλιππον τῆς Μακεδονίας, ὁ βασιλεὺς, ὑψηλὸς ἢ νῆστις, δὲν ἤθελεν ἀκροασθῆ μετ' ἀκούσης διαχυεῖας πνεύματος τῶν πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεων.

Ἡξευρε δ' ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἐρρίκος, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀγρυπνίαι ἦσαν συχναὶ—ὁ κληρὸς τοῦ ἀνδρός, ὅστις ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, εἶναι νὰ μὴ κοιμηθῆ—θὰ ἐσκέπτετο, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, περὶ τῆς αἰτηθείσης αὐτῷ ἀκροάσεως καὶ ἤθελε παρασχεῖ αὐτὴν μετ' ἰδιαζούσης περιεργείας, ἀναλόγου πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν περιστάσεων.

Τὰ πάντα συνέβησαν, ὡς εἶχε προῖδει ὁ κ. δὲ Μορβιλλιέ.

Μετὰ τριῶρον ἢ τετραῶρον ὕπνον, ὁ Ἐρρίκος ἀφύπνισθη, διότι ἐπανεῆλθεν εἰς τὴν μνήμην του ἡ αἴτησις τοῦ ἀρχιγραμματέως ἀνεκάθησε δ' ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ ἐσκέπτετο, πλὴν, κουρασθεὶς νὰ σκεπτήται μόνος, διωλισθησεν ἐπὶ τῶν στρωμάτων μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς κλίνης, ἐφόρεσε τὸ μεταξίνον ἐσώθρακόν του, ὑπεδύθη τὰς ἐμβάδας του, χωρὶς δ' ἐπ' ἐλάχιστον

νὰ μεταβάλλῃ τὴν νυκτερινὴν περιβολὴν του, ἥτις καθίστα αὐτὸν ὁμοῖον φαντάσματι; διηυθύνθη πρὸς τὸν θάλαμον τοῦ Σχικώ, εἰς τὸν ὅποτον τότεν αἰτίως εἶχον τελεσθῆ οἱ γάμοι τῆς δεσποινίδος δὲ Βρισάκ.

Ὁ Γασκόκος ἐκοιμάτο βαθέως καὶ ἐρρεγγεν ὡς κάμινος σιδηρουργῶ.

Ὁ Ἐρρίκος ἐσυρεν αὐτὸν τρίς ἀπὸ τοῦ βραχίονος, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ τον ἀφύπνισῃ.

Τὴν τρίτην ὅμως φοράν, ὁ βασιλεὺς συνώδευσε τὸ κίνημα μὲ τὴν φωνὴν του καὶ ἐκάλεσε λίαν μεγαλοφώνως τὸν Σχικώ, ὥστε οὗτος ἠνέφξε τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν.

— Σχικώ! ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς.

— Τί τρέχει πάλιν; ἠρώτησεν ὁ Σχικώ.

— Αἱ! φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, πῶς δύνασαι νὰ κοιμησῶι τοιοῦτοτρόπως, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς σου ἀγρυπνεῖ;

— Θεέ μου! ἀνερώνησεν ὁ Σχικώ, ὑποκρινόμενος, ὅτι δὲν ἀνεγνώρισεν τὸν βασιλέα, μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔπαθεν ἐκ δυσπεφίας;

— Σχικώ, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, εἶμαι ἐγώ!

— Ποιὸς σύ;

— Ἐγώ, ὁ Ἐρρίκος,

— Βεβαίότατα, τέκνον μου, θὰ εἶναι τὰ μπεκατσιῖνα, τὰ ὅποια σ' ἔβλαψαν. Καὶ ὅμως σὲ εἶχον προειδοποιήσει ἔφαγες πολλὰ χθὲς τὸ βράδυ, καθὼς ἔπιες καὶ πολὺν ζωμὸν καραβιδῶν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μόλις τὰ ἐδοκίμασα.

— Τότε θὰ σ' ἐφαρμάκευσαν, εἶπεν ὁ Σχικώ. Πόσον εἶσαι ὠχρὸς, Ἐρρίκε!

— Εἶναι τὸ πᾶνινον προσωπεῖόν μου, φίλε μου, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

— Λοιπόν, δὲν εἶσαι ἀσθενής;

— Ὅχι.

— Τότε, διατί μ' ἐξυπνάζ;

— Διότι ἡ θλίψις μὲ καταδιώκει.

— Ἐχεις θλίψεις;

— Πολλὰς.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον.

— Πῶς τόσῳ τὸ καλλίτερον;

— Ναι, διότι ἡ θλίψις ἀναγκάζει τὸν ἀνθρωπὸν νὰ σκέπτηται, ἐπομένως θὰ σκεφθῆς, ὅτι δὲν ἐξυπνοῦν ἕνα τίμιον ἀνθρωπὸν εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον εἰμὴ ὅπως τῷ κάμουν δῶρον. Ἐμπρός, τί μοι φέρεῖς;

— Τίποτε, Σχικώ! ἔρχομαι νὰ συνομιλήσωμεν.

— Δὲν ἄρκει.

— Σχικώ, ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ ἤλθε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς εἰς τὴν αὐλήν.

— Ἐχεις πολὺ κακὰς συναναστροφάς, Ἐρρίκε! καὶ τί ἤθελε.

— Νὰ αἰτήσῃ παρ' ἐμοῦ ἀκρόασιν.

— Ἄ! ὀρίστε καλοανατεθραμμένους ἀνθρωπὸς δὲν εἶναι ὡς σύ, ὁ ὁποῖος εἰσέρχεσαι εἰς τοὺς κοιτῶνας τῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον, χωρὶς οὔτε νὰ βῆξῃς προηγουμένως.

— Τί νὰ ἔχῃ νὰ μοι εἴπῃ, Σχικώ;

— Πῶς! δυστυχῆ, ἀνεκράξεν ὁ Γασκόκος, μ' ἐξύπνησας, ἵνα μ' ἐρωτήσῃς τοῦτο;

— Σχικώ, φίλε μου, ήξεύρεις, ότι ο κύριος δὲ Μορβιλλιὲ ἀσχολεῖται εἰς τὴν ἀστυνομίαν μου;

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σχικώ, δὲν τὸ ήξευρον.

— Σχικώ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, ἐγώ, ἀπ' ἐναντίας, εἶμαι πεπεισμένος, ότι ο κύριος δὲ Μορβιλλιὲ ἔχει πάντοτε καλὰς πληροφορίας.

— Καὶ νὰ συλλογιζώμαι, ότι ἡδυνάμην νὰ κοιμῶμαι, εἶπεν ὁ Γασκόνος, ἀντὶ ν' ἀκούω τοιαύτας μωρολογίας!

— Ἀμφιβάλλεις περὶ τῆς ἐπαγρυπνήσεως τοῦ ἀρχιγραμματέως; ἠρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Σχικώ, καὶ ἔχω τοὺς λόγους μου.

— Τίνας;

— Ἐάν σοι εἶπω ἓνα μόνον, θά σοι ἀρκέσει;

— Ναί, ἐάν ἦναι βάσιμος.

— Καὶ θά με ἀφήσεις ἡσυχον ἔπειτα;

— Βεβαίως.

— Λοιπόν! μίαν ἡμέραν, ὄχι, μίαν ἐσπέραν.

— Ὀλίγον σημαίνει.

— Ἀπ' ἐναντίας, σημαίνει πολὺ. Λοιπόν, μίαν ἐσπέραν, σ' ἐκτύπησα εἰς τὴν ὀδὸν Φρουά - Μαρτέλ· εἶχες δὲ μαζὺ σου τὸν Κουέλον καὶ τὸν Σχομβέργ...

— Μ' ἐκτύπησες;

— Ναί, ἔδειρα, ἔδειρα καὶ τοὺς τρεῖς.

— Διατί;

— Προσεβάλετε τὸν ἀκόλουθόν μου, ἐδέχθητε τὰ κτυπήματα καὶ ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιὲ δὲν σὰς εἶπε τίποτε.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, ἦσο σύ, κακοῦργε! ἦσο σύ, βέβηλε;

— Ἐγὼ αὐτός, εἶπεν ὁ Σχικώ, τρίβων τὰς χεῖρας τοῦ δὲν εἶναι ἀληθές, τέκνον μου, ὅτι κτυπῶ καλά, ὅταν κτυπῶ;

— Ἀθλίε!

— Ὁμολογεῖς, λοιπόν, ότι εἶναι ἀληθές;

— Θὰ διατάξω νὰ σε μαστιγώσωσι, Σχικώ.

— Δὲν πρόκειται περὶ τούτου· εἶναι ἀληθές ἢ ὄχι; περὶ τούτου σ' ἐρωτῶ.

— Το ήξεύρεις ἀριστα, ότι εἶναι ἀληθές, ἀθλίε.

— Ἐκάλεσες, τὴν ἐπιούσαν, τὸν κύριον δὲ Μορβιλλιὲ;

— Ναί, ἀφοῦ ἦσο παρών, ὅτε ἦλθε.

— Τῷ διηγῆθης τὸ ἀτυχὲς γεγονός, ὡς συμβᾶν εἰς τινὰ τῶν φίλων σου εὐπατριδῶν;

— Ναί.

— Τὸν διέταξες ν' ἀνύρη τὸν ἐνοχον;

— Ναί.

— Σοὶ τον ἀνεῦρεν;

— Ὅχι.

— Λοιπόν! ὕπαγε νὰ κοιμηθῆς, Ἑρρίκε· βλέπεις, ότι ἡ ἀστυνομία σου δὲν ἀξίζει τίποτε.

Ὁ Σχικώ, στραφεὶς πρὸς τὸν τοῖχον καὶ μὴ θέλων πλέον ν' ἀπαντήσῃ, ἤρχισε νὰ ρέγγῃ ὡς τὸν κρότον βαρέος πυροβολικοῦ, ὡστε ὁ βασιλεὺς ἀπώλεσε τὴν ἐλπίδα τοῦ νᾶψοσπάσῃ αὐτὸν τοῦ δευτέρου ὕπνου του.

Ὁ Ἑρρίκος ἐπέστρεψε, στενάζων, εἰς τὸν θάλαμόν του, ἐν ἐλλείψει δ' ἐτέρου συνομιλητοῦ, ἤρχισε νὰ κλαίῃ, μετὰ τοῦ κυνὸς τοῦ Ναρκίσσου, τὴν ἀτυχίαν τῶν βασιλέων τοῦ νὰ μανθάνωσι τὴν ἀλήθειαν εἰμὴ ἐπὶ ἰδίᾳ ἑαυτῶν βλάβῃ.

Διμλ.

Ἐπεται συνέχεια.

ΑΛΗΘΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Διήγημα Εὐγενίου Σὺη.

Α'

Ἀπόσπασμα ἐξ ἀνεκδότου ἡμερολογίου ἀγνωστού τινός.

Κατὰ τὸ ἔτος 18... ἔρχομεν· προσομισηθῆς Μελίτην, ἐνθα ἦτο ἐλλειμεσιόμενον καὶ ἀγγλικόν τι τρίκροτον Γένουα, οὗτινος; ἡ ἀξιωματικοί, μετὰ τινὰς ἡμέρας, προσεκάλεσαν εἰς δεῖπνον τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ ἡμετέρου πληρώματος.

Ἀπεδέχθημεν εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν καὶ ἄπαντες ἐν σώματι, κατὰ τὴν ὀρθοθεῖαν ὥραν, διηυθύνθημεν ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ πλοίου.

Κατὰ τὸ δεῖπνον, ἐκαθήμεν μεταξύ δύο ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς, ὁ πρὸς τ' ἀριστερὰ μου, ἐτήρει ἄκραν σιωπὴν ἦτο ἀνὴρ ἰσχνός· μὲν, ἀλλ' εὐγενούς ἐξωτερικοῦ, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἀπεστρέφετο τὸν εἶνον, διότι, καίτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ δεῖπνου ἐπλήρωσα οἴνου τὸ ποτήριόν μου, οὐχ ἔττον οὗτος δὲν ἤγγισεν οὐδὲως αὐτό. Ὁ πρὸς τὰ δεξιὰ μου ὅμως καθήμενος ἦτο ἀνὴρ τρακονταετῆς περίπου, ὠραῖος, μελᾶγχρους, εὐπροσῆγορος, κρημνός καὶ ὀμιλῶν εὐχερῶς τὴν γαλλικὴν· μοι εἶπε δὲ ὅτι ἦτο Δανός.

Περιεργία κινούμενος, ἠθέλησα νὰ ἐξακριβώσω τὴν αἰτίαν τῆς σιωπῆς τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ μου καθημένου, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ὀνομάζω Οὐόλφ.

Ὅθεν, μετὰ τινὰς μετ' αὐτοῦ ὀμιλίας, πρόειπον εἰς ὕψιν του, οὗτος, δέ, μὴ δυνάμενος ν' ἀρνηθῆ, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ ποτήριον καὶ μόλις ἤγγισεν αὐτὸ εἰς τὰ χεῖλη του.

— Ἀλλὰ διατί δὲν πίνετε; τὸν ἠρώτησα ἐνθαρρυνθὲς ἐκ τοῦ μειδιήματός του.

— Ἐγὼ δύο εἶμι, νὰ πῶ εἶνον καὶ φοβοῦμαι μὴ πως με θλάψῃ, μοι ἀπήντησεν εἰς καθάραν γαλλικὴν γλώσσᾳ.

— Δύο ἢ καὶ τρία ποτήρια οἴνου δὲν δύναται νὰ σὰς θλάψωσιν, τῷ εἶπεν ἔτι μᾶλλον ἐνθαρρυνθὲς.

— Ἐστὶν πρὸς τιμὴν σὰς θὰ πῶ.

Εἶπε καὶ ἐκέεν σε μέχρι τυθμένος τὸ ποτήριόν του.

Ἐπίομεν καὶ δευτέρον ποτήριον καὶ ἐξηκολουθήσαμεν πίνοντες μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν παρετίθη ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποῦνσι.

Ἐξηκολουθήσαμεν πίνοντες ἐξ οὐοῦ, ὅτε οἱ συνδαυτιόμενοι ἤρξαντο ἀποχωροῦντες τῆς τραπέζης.

— Θέλετε νὰ κώμωμεν καὶ ἡμεῖς ἓνα περίπατον μέχρι τῆς πύρας; μοι εἶπεν ὁ φίλος μου.

— Εὐχαρίστως, τῷ ἀπήντησα, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην ζέσθην.

Μὲ ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἀνέβημεν εἰς τὴν πύραν.

Ὁ ἀνὴρ ἦτο δροσερός.

— Στάσου, μοι εἶπεν αἰσῆς ὁ φίλος μου Οὐόλφ, λαβὼν με ἐκ τοῦ βραχίονος, ἐνῷ οἱ ὄφθαλμοί μου ἐξέπεμπον φλόγας, τῶρα, ὅτε εἶμεθα μόνον θά σοι εἶπω μίαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία μοι συνέβη. Ἀλλὰ θὰ τὴν φυλάξῃς μυστικῶς, προσέθηκα μὲ βλέμμα ἄγριον καὶ σπινθηροβόλον, δὲν ἤξεύρω τί με ἀναγκάζει νὰ σοὶ τὴν διηγήθῃ ἕως ὅσον οἶνος, τὸ ποῦνσι, τὸ πεπρωμένον ἢ καὶ αὐτὸς ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος με ὠθεῖ εἰς τοῦτο. Τέλος πάντων, ὅτι καὶ ἂν συμβῆ, θά σοὶ τὴν διηγήθῃ, καὶ ὅταν τὴν μάθῃς, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ με θεωρήσετε ὡς τὸν ἀθλιέστερον τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλὰ μοι εἶνε ἀδιάφορος.

Τοσαῦτα ὁ ἕκταρος εὐκλεινεῖας ἐνυπῆρχεν ἐν τοῖς λόγοις του, ὡστε πάραυτα ἤγνόησα τὴν θέσιν τοῦ φίλου μου Οὐόλφ. Ὁ εἶνος ἔχε σκοτίσει

τοσοῦτον τὸ πνεῦμά του, ὥστε δὲν ἐγνώριζε τί ἔλεγε.

— Ἀς ἀναβάλωμεν δι' αὔριον τὴν ἱστορίαν σου, τῷ εἶπον, ὅταν θὰ εἶμεθα εἰς θέσιν...

— Διάβολοι γνωρίζω ότι αὔριον θὰ εἶμεθα ἡσυχώτεροι, ἀλλὰ δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου καὶ ἐγὼ θέλω νὰ τὴν μάθῃς.

Δὲν ἐδυνάθη ἐπὶ πλέον ν' ἀντιστῶ. Ὅθεν ἐκαθήσαμεν ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ πλοίου καὶ ἤρξατο ἀφιγούμενος ὡς ἐξῆς.

Β'

Ἡ διήγησις.

Πρὸ ἐνός περὶπου ἔτους, διαρκούντος τοῦ πολέμου, ἡ κορβέττα, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμην δικαιοκτῆς, περιέπλεε τὴν Μεσόγειον πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν σημαίαν ἐμπορικῶν πλοίων. Ἐίχομεν προσομισηθῆς εἰς μικρὸν τινα λιμένα τῆς Ἰταλίας, Porto Venere καλούμενον.

Εἶχον πλήρη ἐμπροσούνην εἰς τὸν ὑποδοικητήν μου, καὶ ὡς ἐκ τούτου συγχαίς μετέβαινον εἰς τὴν πόλιν, ἐνθα διηρχόμεν τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ λιμεναρχοῦ, ὅστις εἶχεν ὠραίαν τινα καὶ συμπαθεῖ θυγατέρα, τῆς ὁποίας αἱ καλλοναὶ μ' εἶχον καταγοητεύσει.

Ἐκαλεῖτο Κλαίρη καὶ ἦτο μόλις δεκαοκταετής.

Ἡ μήτηρ τῆς εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ πατὴρ τῆς ἦτο μὲν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὀλίγον εὐτήτης ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγελματοῦς τοῦ δὲ ἐσχετισθῆν μετ' αὐτοῦ καὶ με εἰσῆγαγεν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἡ Κλαίρη ἦτο ἐνὰ ετος νέα καὶ λίαν ἀφωσιωμένη εἰς τὰ θρησκευτικὰ τῆς καθήκοντα. Ὅθεν, ὅπως ἐπιτύχοι τοῦ σκοποῦ μου, προσποτήθη καὶ ἐγὼ τὸν θρόσκον ἡμέραν δὲ τινα τῆ εἶπον:

— Νομίζω ότι τὸ νὰ παρακαλῆ τις πάντ τε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἑαυτόν του εἶνε ἐγὼ ἡ σ μ ο ε...

— Ὄχι, ἂν θέλετε, κόμωμεν μίαν συμφωνίαν...

— Ἢόαν; μὲ ἤρτησεν ἐρυθρῶσα ἡ νέα.

— Ἰδοὺ ἐγὼ μὲν εἶμι τὰς προσερχάς μου νὰ παρακαλῶ ὑπὲρ ὧμων, σεις δὲ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἡ πρότασίς μου ἐγένετο ἀποδεκτὴ.

Ὅτε δὲ ἡμέραν τινα με ἠρώτησεν τί εἶδους προσερχῆν ἀποστείνα εἰς τὸν Ὑψίστον δι' αὐτήν, τῇ ὠμολόγησα ἐλευθέρως ὅτι ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Θεέ μου! λάβε οἶκτον δι' ἐμὲ καὶ ὁσὶ θεῖαν ἔμπνευσιν εἰς τὴν Κλαίρην νὰ με ἀγαπήσῃ, ὅπως καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ.

Ἡ Κλαίρη ἐγένετο καταπρόφυρος καὶ μοι ὠμολόγησεν ὅτι αὐτὴ ἀπεναντίας παρεκάλεε τὸν Θεὸν νὰ μὴ με ἀγαπήσῃ ποτέ.

Ἐννοεῖτε ότι ἡ ἐξομολόγησις αὐτῆ ἠδῆσεν ἐτι μᾶλλον τὸν ἔρωτά μου καὶ ἐξηκολούθησα νὰ φαίνομαι πρὸς αὐτήν μᾶλλον εὐπροσῆγορος. Ἐπὶ τέλους, διὰ τῆς ἐπιμονῆς μου, κατώρθωσα νὰ μοι ὀμολογήσῃ καὶ αὐτὴ τὸν ἔρωτά της.

Ἡμέραν τινα, ὁ πατὴρ τῆς Κλαίρης μετέβη δι' ὑπηρεσίαν εἰς πλησιόχωρον τινα πόλιν, ἧτις ἐμαστῆζεν ὁ ὁ ἐπιδημικῆς τινος νόσου. ἤως νὰ γνωρίζῃ τούτο ὡς ἐκ τούτου, ἐπανερχόμενος, ἠναγκάσθη νὰ ὑποστῇ ὀκταήμερον κάθαρσιν, κατὰ τὰς τότε ἰσχυρούσας ὑγειονομικὰς διατάξεις.

Φαντάσθητε τὴν χαρὰν μου. Ἡ Κλαίρη ἔμεινε μόνη μετὰ τινος γραιῖς θαλαμηπόλου τῆς

Μέχρι τῆς ἐβδόμης ἡμέρας ἀπὸ τῆς καθάρσεως τοῦ παρὸς τῆς, δὲν ἐδυνάθη νὰ κατορθώσω τι...

Περὶ δὲ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἔλαβον διαταγὴν παρὰ τοῦ ναυάρχου μου ν' ἀναχωρήσω ἐκ τοῦ λιμένος ἐκεῖνον τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας.

Εἰς τὴν εἰδῆσιν ταύτην ἔμεινα ὡς κεραυνοπληκτός. Μετέβην πάραυτα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλαίρης.

— Ἀναχωρῶ αὔριον, Κλαίρη... καὶ ἕως διὰ νὰ μὴ σ' ἐπανίδω πλέον, τῆ εἶπον.

— Ἀληθινά;... ἀναχωρεῖς;... καὶ αὔριον! ἀνέκραξεν ἡ νέα μετὰ τοσαύτης χαρᾶς, ἡ ὁποία με ἀπελίθωσεν. Ἀναχωρεῖ αὔριον! Ὁ Θεέ μου, εὐχαρίστως, ἀνέκραξε γονυπετήσασα μετὰ κατανύξεως.

— Κλαίρη... τῆ εἶπον.

Ἄλλ' αὐτῆ, ἐγεγένησα, ἐρρίφθη εἰς τὸν λαίμον μου κλαίονσα καί, χωρὶς νὰ μοι ἀπαντήσῃ, με κατεκάλυψε διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

— Ἀναχωρεῖς... μοι εἶπεν ἐπὶ τέλους, κα

ἀναχωρείς αὐριον... ἄλλ' ἡ νύξ αὕτη... ἀνήκει εἰς ἡμᾶς!... Ὡ! ναί, αὐτὴ θὰ ᾔηνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία... διότι δὲν ᾔσκεις πόσον σὲ ἀγαπῶ... Ἡ νύξ αὕτη θὰ ἐπισφραγίσῃ τὸν ἔρωτά μου, καὶ αὐτὴν θὰ ἔχω ὡς παρηγορίαν καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν... διότι προαισθησὶς τις μοὶ λέγει ὅτι δὶν θὰ σ' ἐπανίδω πλέον.

— Διάβολε! εἶπον εἰς τὸν Οὐόλφ. βλέπω ὅτι ἡ Κλαίρη σας ἤτο πολὺ ἰδιότροπος, καὶ μολοντοῦτο ᾔθελον νὰ ᾔμην εἰς τὴν θέσιν σας... Ὅποια εὐτυχία! — Εὐτυχία, τὴν ὁποίαν προαισθάνομαι ὅτι θὰ πληρώσω ἀκριβῶς.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ ἠτοίμασα ὅλα τὰ πράγματά μου ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐπεβίβασθην τὸ ἐσπέρας μόνος ἐπὶ τινος λέμβου, ὅπως μεταβῶ εἰς τὴν ὀρισθεῖσαν συνέντευξιν.

Ὅτε δὲ ἐπληρῶσα πρὸς τὴν παραλίαν, καίτοι ἡ νύξ ἤτο σκοτεινιά, διέκρινα ἀνθρώπων τινα κολουμβῶντα καὶ διευθυνομένον πρὸς ἐμέ.

Ἀφῆνις ἐσ-αμάτησα, διότι ὁ ἀγνωστος μ' ἐπληρώσε καὶ με ἠρώτησεν ἀγγλιστὶ ἂν ᾔμην ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς κορβέτας.

— Εἶμαι ὁ κυβερνήτης, τῷ εἶπον. — Τότε, κύριε πλοίαρχε, κρίνω περιττὸν νὰ μεταβῶ κολουμβῶν μέχρι τοῦ πλοίου σας. Ἴδού αὐτὸ εἶνε δι' ἡμᾶς.

Καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ λαίμου τοῦ μικρὰν τινα θήκην κολουμβίνην, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐνεχείρισεν.

Ἐθραυσα πάραυτα τὴν θήκην διὰ τῆς λαβῆς τοῦ ἐγχειριδίου μου καὶ εὗρον ἔγγραφόν τι τοῦ ναυάρχου, τὸ ὅποιον ἀνέγνωσα ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ φανοῦ μου.

— Καὶ τί περιεῖχε τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο; ἠρώτησα μετὰ περιεργίας τὸν φίλον μου Οὐόλφ.

— Με διέτασσε ν' ἀναχωρῶσω, ὅχι πλέον τὴν πρωίαν, ἀλλ' αὐτοστιγμῆ, ὅπως ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ, προκειμένου νὰ μοὶ ἀνατεθῇ σπουδαιοτάτη καὶ κατεπείγουσα ὑπηρεσία, καὶ διότι οἱ Γάλλοι εἶχον σκοπὸν νὰ ἐπιτεθῶσι καθ' ἡμῶν... Φαντάσθητε τὴν λύπην μου. Τί νὰ πράξω; Ὁφείλου νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτάτου μου. Ἀλλὰ νὰ ἀφήσω τὴν Κλαίρην; Ν' ἀφήσω τὴν νύκτα ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν θὰ διηρχόμην εὐφροσύνῳ μετ' αὐτῆς;

Ἀλλὰ, φεῖ! ἐνῷ ἐσκεπτόμην ταῦτα, ὁ καταρραμμένος ἐκεῖνος ναύτης, ἤρπασε διὰ τῶν χειρῶν του τὸ περδάλιον τῆς λέμβου μου καὶ μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς παρακλητικῆς:

— Κύριε πλοίαρχε, ἐπειδὴ ἐντός ὄλιγου θ' ἀναχωρήσωμεν καὶ ὁ ναύαρχος με διέταξε νὰ ἐπιστρέψω μετὰ τὴν κορβέταν σας, θὰ μοὶ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω διὰ τῆς λέμβου σας, διότι εἶμαι πολὺ κουρασμένος;

Δὲν τῷ ἀπήντησα. Ἐσκεπτόμην... Ἀφῆνις, χωρὶς οὐδ' ἐγὼ νὰ το ἐνοήσω, ἐξήγαγον τὸ πιστόλιόν μου καὶ ἐκένωσα αὐτὸ καθ' αὐτοῦ... Τὰ ὕδατα ἐ-αράχθησαν πρὸς στιγμὴν καὶ μίαν λέξιν ἀντήχησαν εἰς τὰ ὦτά μου: « Δολοφόνε!... »

Δὲν θὰ σας εἶπω τί περὶ τῆς εὐτυχῶς νυκτός, τὴν ὁποίαν διήλθον μετὰ τῆς Κλαίρης ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθητε ὅτι αὕτη μετὰ δύο ἔτη ἀπέθανε καὶ ὅτι ὁ θάνατος αὐτῆς με κατέστησε διὰ παντός δυστυχῆ..

Τὴν ἐπαύριον, μόλις ἐξημέρωσα, εὐρέθην ἐπὶ τοῦ πλοίου μου ἄλλ' ὅτε ἠτομαζόμην ν' ἀναχωρήσω, εἶδον αἶφνης ἐνώπιόν μου γαλλικὰ τινα πλοῖα, κατασκοπεύοντα τὰς κινήσεις μου.

Εἶ καὶ οὐδεὶς ἐγνώριζεν ὅτι ἔλαβον γνῶσιν τῆς διαταγῆς τοῦ ναυάρχου, οὐχ ἤττον μ' ἔτυπεν ἡ συνείδησις περὶ τῆς πράξεώς μου ἐκεῖνης.

Ὅθεν, μ' ὄλην τὴν ἀντίστασιν, ὤρμησα ἐναντίον τοῦ πυρὸς καὶ μετὰ πολέμου μάχην κατώρθωσα νὰ ἐξέλθω ἐκ τοῦ λιμένος Porto-Venere. Ἀλλ' ἐκ τῶν ὀδοιπόκοντα ναυτῶν καὶ τεσσάρων ἀξιωματικῶν, τοὺς ὁποῖους εἶχον, μόνον εἶκασι ναῦται μοὶ ἀπέμειναν.

Μόλις ἠνώθη μετὰ τοῦ στόλου μου, ὁ ναύαρχος με συνεχάρη διὰ τὸ θάρρος μου καὶ μοὶ εἶπε θλίβον τὴν χεῖρά μου:

— Κρίμα! νὰ μὴ προφθῆσῃ ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος ναύτης νὰ σας φέρῃ τὴν διαταγὴν μου.

Μετὰ δύο ἀκριβῶς μῆνας, προβιβάσθην καθ' ἐκλογὴν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντιναυάρχου ἐνεκα τῶν πρὸς τὸ κράτος γενναίων ὑπηρεσιῶν μου, ὡς ἔλεγε τὸ Βασιλικὸν Διάταγμα.

Γ'

Ἐπιστοδίου.

Τὴν ἐπιούσαν, μόλις ἠγέρθη τῆς κλίνης, ἔλαβον τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

«Σᾶς περιμένω ἀπέναντι τοῦ μεγάρου τῶν Μεγάλων Διδασκάλων. Ἐγὼ ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ σας ὀμιλήσω. Οὐόλφ».

Ἐυρέθα ἀμέσως εἰς τὸ προδ.ορισθὲν μέρος. Ὁ φίλος μου Οὐόλφ μ' ἐσπρίμενε.

Μόλις μ' εἶδε, μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ μοὶ εἶπεν: — Ἡμῶν βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθετε, διότι σᾶς ἠνώθησα ὡς τίμιον ἄνθρωπον.

Τῷ ἔθλησα ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἠρώτησα εἰς τί δύναμαι νὰ τῷ φανῶ χρήσιμος.

— Ἀγαπητέ μοι φίλε — ἂν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σας ὀνομάζω οὕτως — ἀπήντησεν, ἐν πρώτοις θὰ με συγχωρήσετε ἂν χθὲς σᾶς ἀπησχόλητα ἐπ' ὀλίγον, διηγουμένους τὴν ἀλλαν ἱστορίαν μου.

— Μὰ τὸν Θεόν, τῷ ἀπίντησα — καὶ ἠτοᾶληθες — ἂν οὐτε κἄν το σκέπτομαι... Καὶ τί δὲν κίμνει ὁ οἶνος; φίλε μου... Ἀλλὰ τέλος πάντων ἄστα λησιμονήσωμεν.

— Αἱ ὦχι, ὑπέλαβε θλιβερῶς μειδιῶν, ἐνθυμούμαι... Εἴθε ὁ μόνος εἰς τὸν κόσμον ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐμάθετε τὴν καταρραμμένην ἱστορίαν μου...

— Καὶ δύναμαι νὰ σας βεβαιώσω, προσέθηκα, ὅτι οὐδεὶς ποτε θὰ μάθῃ τι παρ' ἐμοῦ. Ἀληθῆς ἦ ψευδής, ἡ ἱστορία σας θὰ μὲν πάντοτε κεκρυμμένη εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου.

— Ὡ! δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαβε πάντοτε θλιβερῶς μειδιῶν. Εἰς τὸ μέλλον εἰς ἐκ τῶν δύο μας πρέπει νὰ ᾔσκηρῃ τὸ μυστικόν μου, ἀμφοτέρω εἶνε ἀδύνατον.

— Ὅμιλετε σπουδαίως, ἀγαπητέ μου Οὐόλφ;

— Βεβαίωτατα.

— Ἀστείεςεσθε.

— Καθόλου, φίλε μου.

— Ἀλλ' εἶνε παραλογισμός...

— Ἀπαῖσθε, φίλε μου. Κατέχετε ἐν μυστικόν, τὸ ὅποιον, διακονούμενον, δύναται νὰ φανερώσῃ ποῖος εἶμαι, δηλαδὴ εἰς δολοφόνος... Ἀφοῦ δὲν ἐδυνήθηκα τὸ διατηρήσω ἐγὼ, ὁ ὁποῖος τόσον ἐνδιαφέρμαί, θὰ δυνηθῆτε νὰ το διατηρήσῃτε σεις, ὁ ὁποῖος πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρεσθε;... Ἡ ἀμφιβολία αὕτη με βασανίζει καὶ ἐπειδὴ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω μετὰ τὴν ἀμφιβολίαν, πρέπει νὰ τελειώσωμεν... ἢ σεις... ἢ ἐγὼ.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περιεργόν... ἀλλ' ἀφοῦ τὸ θέλετε, δὲν ἀρνούμαι.

— Ἐξαιρετα.

Καί, θλίψας με εἰς τὰς ἀγκάλας του, μοὶ εἶπε μετὰ τρυφερότητος:

— Συγχωρήσατέ μοι, φίλε μου, ἀλλά, πρέπει... εἶνε ἀνάγκη... καὶ πρὸ παντός πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι θὰ κτυπηθῶμεν εἰς ἀπόστασιν πέντε θημάτων.

— Διάβολε! δηλαδὴ νὰ μὴ μας μένῃ οὔτε μυαλό... Πολὺ καλά καὶ οἱ μάρτυρές σας;

— Ὁ πρὸς τὰ ἀριστερά σας χθὲς καθήμενος.

— Ἐγετε ὅπλα;

— Βεβαίως ὥστε μὴ φροντίσετε νὰ φέρετε σεις, ἔχω τὰ ἰδικά μου. Εἰδοποιήσατε δὲ τὸν μάρτυρά σας ὅτι εἶνε μονομαχία μέχρι θανάτου.

— Τὸ γνωρίζω... Καὶ πότε θὰ γίνῃ αὕτη ἡ παράδοξις μονομαχία;

— Μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὰ ἐρέπια τοῦ παλαιῦ λιμένος.

— Πολὺ καλά.

— Τὴν χεῖρά σας, μοὶ εἶπεν ὁ Οὐόλφ.

— Ἴδού.

— Πιστεύω ὅτι θὰ φανῆτε συνεπῆς, προσέθηκε καὶ πάλιν.

— Διάβολε! ἀφοῦ ἄπαξ σᾶς ἔδωκα τὸν λόγον μου.

Ἐμειδίσατε καί, θλίψας τὴν χεῖρά μου, ἀπερακρύνθη.

Δ'

Ὁ φίλος μου Οὐόλφ.

Ἐπέστρεψα πάραυτα εἰς τὸ πλοῖόν μου καὶ ἤρχισα διευθετῶν τὰς διηθήσεις μου καὶ γράφων ἐπιστολάς τινάς, ἀφοῦ πρῶτον παρεκάλεσα ἕνα τῶν συναδέλφων μου νὰ μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς. Ὁμολογουμένως ἐνόμιζον ὅτι ὠνεῖρευ μην.

Ἐπὶ τέλους ἔκλεισα τὰς ἐπιστολάς μου καί, ἀφοῦ ἔδωκα προφορικὰς τινὰς παραγγελίας εἰς τὸν ὑπηρετὴν μου, ἐπεβίβασθην μετὰ τοῦ μάρτυρός μου ἐπὶ τῆς μικρᾶς λέμβου μου καὶ διητυθύνθημεν εἰς τὸ προδ.ορισθὲν μέρος.

Ὅτε ἀπεβιβάσθημεν εὗρομεν ἐκεῖ τὸν Οὐόλφ. Ἦτο φαειρὸς καὶ χαρῆς· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξέπεμπον φλόγας καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν του ἦσαν καταπύρφυρα. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἤτο ἀληθῶς ὠραῖος.

Τότε διάφοροι ἀλλόκοτοι ἰδέαι ἤρξαντο ν' ἀνακυκλῶνται εἰς τὸν νοῦν μου καὶ ἠσθάνθην ἀληθῶς ρίγος· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐφονεύμην ἄνευ λόγου, ἄνευ οὐδεμιᾶς αἰτίας, ἐβασάνιζε παραδόξως τὸ πνεῦμά μου. Ἀλλὰ πᾶς ἐδυνάμην νὰ ἀρνηθῶ τὴν μου μαχίαν ταύτην, ἀφοῦ ἐγνώριζον ὅτι ὁ Οὐόλφ θὰ με ἠνάγκαζε δι' ἄλλου τρόπου εἰς τούτο; Ἐπροτίμων δὲ μᾶλλον νὰ φονευθῶ, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὴν αἰτίαν, ἢ νὰ δεγθῶ παρ' ἄλλου τινος προσβολῆς.

Ἄλλως τε, ὀμολογῶ ὅτι ὁ φίλος μου Οὐόλφ ἐξήσκη: ἐπ' ἐμοῦ ἀλλόκοτον ἐπιρροήν. Τὸ συμπαθὲς καὶ μελαγχολικόν του πρόσωπον του, ἡ γλυκεῖα φωνή του καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ ἄκρα ψυχραιμία του ἀπεδίωκον πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τοῦ νοῦ μου τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος μετ' ὀλίγον θὰ μ' ἐφόνευσεν, ἢ τανάπαλιν, ἐγὼ θὰ ἐφόνευσον αὐτόν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, καίτοι ἤτο ἀντίπαλός μου, ἠσθανόμην πρὸς αὐτόν εἰδὸς τι συμπαθείας ἄμα καὶ οἴκτου.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ ταῦτα διελογίζομην, οἱ μάρτυρες εἶχον καταμετρήσει τὴν ἀπόστασιν.

Ὁ μάρτυς μου ἔλαβε τὰ πιστόλια, τὰ ὅποια ἔφερον ὁ Οὐόλφ, καὶ ἠθέλησε νὰ τα ἐπιθεωρήσῃ.

— Ὅχι, δὲν θέλω, κύριε, ἀνεκράξα ἀναγκαίως αὐτὸν...

Ὁ Οὐόλφ μ' ἔλαβε τότε ἐκ τῆς χειρὸς καί μοι εἶπε:

— Πῶς, κύριε πλοίαρχε, τὸσιν ἐμπιστοσύνην ἔχετε εἰς ἐμέ, ἀφοῦ τὰ ὅπλα ταῦτα εἶνε ἰδικά μου;

Καί, πρὶν ἢ οἱ μάρτυρες λάβ.σι καιρὸν νὰ μ' ἐμποδώσιν, ἔλαβον τὰ πιστόλια καὶ ταρσοῖσά αὐτὰ εἰς τὸν Οὐόλφ.

Οὗτος ἔλαβε πρῶτος τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, ἐγὼ δὲ ἔλαβον τὸ ἕτερον.

Ἡ καρδία μου ἐπάλλε σφοδρῶς.

Καίτοι δὲ ἰδέα τις εἶχε διέλθει πρὸς στιγμὴν τοῦ νοῦ μου, ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀπλῆ ἰδιοτροπία ἢ μᾶλλον ἀστυχία τοῦ Οὐόλφ, οὐχ ἤττον ἐ-σποθετῆθην ἀπέναντι αὐτοῦ.

Οὐδέποτε θὰ λησιμονήσω τὴν ἡμερον καὶ ἀτάραχον στάσιν τοῦ φίλου μου Οὐόλφ. Ἐθώπευσε διὰ τῶν δακτύλων του τὴν ὄρειαν μέλαιναν κίμην του, ἔθλιψε πρὸς στιγμὴν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ μέτωπόν του καί, ἀφοῦ ὕψωσε τοὺς ὠραίους καὶ ἐκφραστικούς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡσεὶ ἐξαιτούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν ἄφεσιν τῶν ἀμαρτιῶν του, ἐχαμήλωσε καὶ πάλιν αὐτοὺς ἐρυθροὺς καὶ θαυμάσιους εἶτα δέξασθαι παρῆλθεν ἡ συγκίνησις αὐτῆς τῆς καρδίας του, προσήλωσεν αὐτοὺς ἐπ' ἐμοῦ, ὕψωσε τὸ ὄπλον του καὶ μ' ἐσκόπευσεν.

Τούτ' αὐτὸ ἐπραξα καὶ ἐγὼ.

— Εἴθετε ἔτοιμοι, κύριοι; εἶπον οἱ μάρτυρες.

— Ναί...

— Ἐμπρός.

Δύο πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν ταυτοχρόνως.

Ἡ λάμψις τῶν πιστολιῶν με ἐθάμβωσε πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπώλεσα τὴν φωνήν μου. Ὅτε δὲ μετ' ὀλίγον συνήλθον εἰς ἑαυτόν, εἶδον τοὺς μάρτυρας κύπτοντας ἐπ' ἐνὸς πτώματος... κειμένου ἐπὶ τῆς γῆς...

Πάραυτα ἔτρεξα πρὸς αὐτοὺς.

— Ἄ! φίλε μου, μοὶ εἶπεν ὁ Οὐόλφ διὰ φωνῆς ἀσθενούς καὶ μόλις ἀκουσμένης, ἐτιμωρήθη, ὅπως ἔπρεπεν...

Καί, νεύσας μοι νὰ πλησιάσω πρὸς αὐτόν, ἔκρουσα τὰς τελευταίας αὐτοῦ λέξεις:

— Εἶχον λάβει... ὅλα τὰ κατάλληλα μέτρα... διὰ ν' ἀποθάνω... ἐκ τῶν χειρῶν σου... Σ' εὐχαριστῶ... Ὡ Κλαίρη!... συγγνώμην!...

Καί, ταῦτα εἰπὼν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Ἡ σφαῖρα τοῦ ὄπλου μου εἶχε διαπεράσει τὸ στῆθος του.

Τότε μόνον ἠνώνησα διατ' προητοίμασε μίνος τὰ ὅπλα...